

Misyjne Materiały Liturgiczne

OD
NAWRÓCENIA
DO
MISJI

TYDZIEŃ MISYJNY 2015

Papieskie Dzieła Misyjne
Warszawa 2015

Missio-Polonia
Wydawnictwo Papieskich Dzieł Misyjnych
01-015 Warszawa, Skwer Kard. Stefana Wyszyńskiego 9
tel. (22) 838-29-44, 636-93-28

Zespół redakcyjny:
ks. Tomasz Atlas, ks. Maciej Będziński,
Elżbieta Polkowska, Anna Sobiech

Korekta:
Irmina Janus, Joanna Przypolska

Skład:
Krzysztof Kopania

ISSN 1232-6100

WPROWADZENIE

~ *Od nawrócenia do misji* ~

Dobiega końca rok duszpasterski, który przeżywamy pod hasłem: „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię”. Swoistym jego zwieńczeniem staje się Tydzień Misyjny, który przypomina nam, że każdy, kto przeżył prawdziwe nawrócenie i pragnie żyć według wskazań Ewangelii, chce również dzielić się swoją wiarą z innymi.

W tym kontekście przekazujemy Wam materiały liturgiczne, które mogą pomóc Waszym wspólnotom głębiej przeżyć ten „misyjny czas” i odkryć na nowo miejsce w misyjnym dziele Kościoła. Proponujemy zwrócić uwagę na znaczenie sakramentów świętych w procesie nawracania i misji, ponieważ to one rodzą i pomnażają życie łaski, które jest drogą każdego ewangelizatora i tych, do których zostaje on posłany. Chrzest daje przecież początek życiu duchowemu, bierzmowanie umacnia Jezusowych uczniów do wypełniania misji świadka i ewangelizatora, a Eucharystia zawiera całe duchowe dobro Kościoła – samego Zbawiciela. W procesie nawracania się i misji nieodzowne są także sakramenty oczyszczenia, gdzie doświadczamy miłosierdzia w Kościele i przez Kościół oraz gdzie uświęcony zostaje dar cierpienia – jakże istotny w dziele misyjnym. Należy także zwrócić uwagę na sakramenty kapłaństwa i małżeństwa, sakramenty posługiwania. Wiemy bowiem, jak ściśle są powiązane powołanie kapłańskie i powołanie misyjne oraz że to właśnie rodzina zbudowana na sakramencie małżeństwa jest szczególnym miejscem przygotowania do przyjęcia sakramentów, rozeznawania życiowego powołania i odkrywania roli jej członków w dziele ewangelizacji.

Mamy nadzieję, że opracowane przez nas materiały będą przydatne w liturgii i podczas spotkań formacyjnych oraz że pomogą Wam radośnie i owocnie przeżywać tegoroczny Tydzień Misyjny.

Ks. Tomasz Atlas, dyrektor krajowy PDM

Wierzę, Panie, że wzywasz mnie do szczęścia,
do nowego życia, do nieba,
które zaczyna się na ziemi,
do zadań na tym świecie, do ludzi
i do wspólnoty, która sięga nieba.
Wierzę, Panie, że mnie wzywasz,
ale często nie słyszę Twojego wołania.
Pozwól mi Ciebie słyszeć
i rozumieć w Twoim słowie.
Przywołaj mnie, żebym Ciebie szukał i znajdował.
Obudź moją tęsknotę, żebym Ciebie
przyjmował tam, gdzie dwaj albo trzej
są zgromadzeni w Twoje imię.
Poślij do mnie ludzi, którzy powiedzą mi prawdę o Tobie,
żebym od Ciebie usłyszał prawdę o sobie,
o szczęściu, o nowym życiu i o niebie,
które zaczyna się na ziemi.
Amen.

(Georg Lengerke)

ORĘDZIE PAPIEŻA FRANCISZKA NA ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY

18 października 2015 r.

Kochani Bracia i Siostry!

Światowy Dzień Misyjny w 2015 r., obchodzony w Roku Życia Konsekrowanego, jest inspiracją do modlitwy i refleksji. Oczywiście jest, że każdy ochrzczony jest powołany do świadczenia o Panu Jezusie poprzez głoszenie wiary otrzymanej jako dar. W sposób szczególny dotyczy to osoby konsekrowanej, ponieważ istnieje mocna więź między *życiem konsekrowanym* i *misją*. Idea wiernego naśladowania Chrystusa, która spowodowała pojawienie się życia konsekrowanego w Kościele, jest odpowiedzią na Jego wezwanie, żeby wziąć krzyż i podążać za Nim, naśladować Jego oddanie Ojcu oraz Jego gesty posługi i miłość, utracić własne życie, by je odzyskać. A ponieważ całe życie Chrystusa ma charakter misyjny, to wszyscy, którzy wiernie Go naśladowają, muszą przyjąć ten sam misyjny styl życia.

Misyjny wymiar, który należy do samej natury Kościoła, stanowi również *kluczową część każdej formy życia konsekrowanego* i nie może być pominięty, ponieważ spowoduje pustkę, która zniekształci jego charyzmat. Misja to nie prozelityzm czy jakaś strategia. Stanowi ona część „gramatyki” wiary. Jest czymś niezbędnym dla tego, kto wsłuchuje się w głos Ducha Świętego, który szepcze „przyjdź” i „idź”. Ci, którzy naśladowają Chrystusa, nie mogą nie stać się misjonarzami i dobrze wiedzą, „że Jezus kroczy z nimi, rozmawia z nimi, oddycha z nimi. Dostrzegają Jezusa żywego towarzyszącego im pośród całego zaangażowania misyjnego” (*Evangelii gaudium*, 266).

Misje to pasja, którą żywimy wobec Jezusa i wobec ludzi. Gdy trwamy na modlitwie przed Jezusem ukrzyżowanym, to widzimy ogrom Jego miłości, która daje godność i nas umacnia, a równocześnie czu-

jemy, że ta miłość, która wypływa z Jego przebitego serca, rozlewa się na cały lud Boży i na całą ludzkość. Wtedy czujemy też, że On chce się nami posłużyć, aby przybliżyć się coraz bardziej do swojego umiłowanego ludu (por. *Evangelii gaudium*, 268) oraz do tych, którzy Go szczerym sercem szukają. W nakazie Jezusa „Idźcie” widzimy scenariusze i ciągle nowe wyzwania ewangelizacyjnej misji Kościoła. Wszyscy członkowie Kościoła są powołani do głoszenia Ewangelii poprzez świadectwo życia. Szczególnie zaś osoby konsekrowane są zaproszone do słuchania głosu Ducha Świętego, który je wzywa, by poszły na peryferie, do ludzi, do których nie dotarła jeszcze Ewangelia.

Pięćdziesiąta rocznica soborowego Dekretu Misyjnego *Ad gentes* jest dla nas wszystkich zachętą do ponownego odczytania i podjęcia refleksji nad tym dokumentem. Dekret Misyjny wywołał *mocny misyjny impuls w instytucjach życia konsekrowanego*. We wspólnotach kontemplacyjnych ukazano w nowym świetle postać świętej Teresy od Dzieciątka Jezus, patronki misji, jako inspiratorki ścisłej więzi między życiem kontemplacyjnym i misją. Dla wielu zgromadzeń zakonnych czynnych zainteresowanie misjami, zainspirowane Soborem Watykańskim II, przejawiało się w wyjątkowej otwartości na misje *ad gentes*. Często towarzyszyło temu przyjmowanie braci i sióstr z terytoriów i kultur ewangelizowanych, na taką skalę, że dziś można mówić o międzykulturowości w życiu konsekrowanym. Dlatego istnieje pilna potrzeba, żeby potwierdzić na nowo, że centrum idei misyjnej stanowi Jezus Chrystus i że ta idea pociąga za sobą wymaganie całkowitego daru z siebie dla głoszenia Ewangelii. W tej kwestii nie może być żadnych kompromisów: *ci, którzy dzięki łasce Bożej podejmują misję, są powołani, aby nią żyć*. Dla nich głoszenie Chrystusa na licznych peryferiach świata staje się ich własną drogą podążania za Nim i nagrodą za wiele trudów i wyrzeczeń. Wszelkie próby zejścia z drogi tego powołania, nawet jeżeli towarzyszą temu szlachetne motywacje wynikające z licznych potrzeb duszpasterskich, kościelnych czy humanitarnych, nie dadzą się

pogodzić z wezwaniem Pana do osobistej służby Ewangelii. W *instytutach misyjnych* odpowiedzialni za formację powinni wskazywać jasno i uczciwie tę perspektywę życia i działania, jak też rozeznawać autentyczne powołania misyjne. Zwracam się szczególnie *do młodych*, którzy zdolni są jeszcze do dawania odważnego świadectwa i do podejmowania szlachetnych czynów, niejednokrotnie idąc pod prąd: *Nie pozwólcie się okraść z marzeń o prawdziwej misji*, o naśladowaniu Chrystusa poprzez całkowity dar z siebie. W głębi sumienia niech każdy postawi sobie pytanie, dlaczego wybrał misyjne życie i oceni swą gotowość do przyjęcia tego, czym ono jest: darem miłości w służbie głoszenia Ewangelii. Pamiętajcie o tym, że głoszenie Ewangelii najpierw jest koniecznością dla tego, kto kocha Mistrza, zanim stanie się koniecznością głoszenia tym, którzy Ewangelii nie słyszeli.

Dziś misja Kościoła stoi przed wyzwaniem uszanowania potrzeby wszystkich ludów, *aby powrócić do swoich korzeni i chronić wartości swoich kultur*. Chodzi o to, by poznawać i szanować inne tradycje i systemy filozoficzne oraz uznać prawo każdego ludu i każdej kultury do tego, by mogły wspierać się swoimi tradycjami w próbie zrozumienia tajemnicy Boga i w przyjmowaniu Ewangelii Jezusa, który jest światłem i ma moc przemieniać wszystkie kultury.

Wobec tej złożonej dynamiki stawiamy sobie pytanie: „*Komu przede wszystkim powinna być głoszona Ewangelia?*”. Odpowiedź jest jasna i znajdujemy ją w samej Ewangelii: ubogim, maluczkim, chorym, pogardzanym i zapomnianym, tym, którzy nie mają się czym odwdziżyć (por. Łk 14, 13-14). Ewangelizacja mająca na uwadze szczególnie takich ludzi jest znakiem Królestwa, które przyniósł Jezus: „*Istnieje nierozwalna więź między naszą wiarą a ubogimi. Nie pozostawmy ich nigdy samych*” (*Ewangelii gaudium*, 48). To musi być jasne szczególnie dla tych, którzy podejmują życie konsekrowane w duchu misyjnym: poprzez ślub ubóstwa decydują się naśladować Jezusa w Jego miłości do ubogich, nie teoretycznie, lecz w ten sam sposób jak On iden-

tyfikował się z ubogimi: żyjąc tak jak oni w niepewnej codzienności i rezygnując z wszelkiej władzy, po to, by stać się braćmi i siostrami ubogich, dając im świadectwo radości Ewangelii i stając się znakiem miłości Boga.

Żyjąc jako chrześcijańscy świadkowie i będąc znakiem miłości Ojca wśród ubogich i małych, osoby konsekrowane powinny promować w posłudze misyjnej obecność wiernych świeckich. Już Sobór Watykański II stwierdził: „Ludzie świeccy współpracują w dziele ewangelizacyjnym Kościoła i uczestniczą w jego zbawczym posłannictwie jako świadkowie i jako żywe narzędzia” (*Ad gentes*, 41). Misjonarze konsekrowani powinni otwierać się odważnie na tych, którzy chcą z nimi współpracować, choćby przez czas określony, aby mogli zdobyć doświadczenie. To są bracia i siostry, którzy pragną dzielić się powołaniem misyjnym wynikającym z chrztu. Domy i struktury misyjne są naturalnymi miejscami, by ich tam przyjmować i udzielać im wsparcia ludzkiego, duchowego i apostołskiego.

Institucje i dzieła misyjne Kościoła istnieją właśnie po to, by służyć tym, którzy nie znają Ewangelii Jezusa. To oznacza, że potrzebują charyzmatów i zaangażowania misyjnego osób konsekrowanych. Lecz wszyscy konsekrowani także potrzebują struktur, jako wyrazu troski Biskupa Rzymu, by gwarantować *koinonię* (wspólnotę), tak by współpraca i współdziałanie stanowiły integralną część misyjnego świadectwa. Jezus postawił jedność swoich uczniów jako warunek, aby świat uwierzył (por. J 17, 21). Spełnienie tego warunku nie jest jednoznaczne z podporządkowaniem się prawnym i organizacyjnym strukturom, czy też umniejszaniem roli Ducha Świętego, który inspiruje do różnorodności, ale może przyczynić się do większej skuteczności przekazu ewangelicznego i promowania jedności celów, która jest również owocem Ducha Świętego.

Dzieła misyjne, którymi dysponuje Następca Piotra, posiadają *uniwersalny horyzont apostołski*. Dlatego i one również potrzebują lic-

nych *charyzmatów życia konsekrowanego*, żeby ogarnąć niezmierny horyzont ewangelizacyjny i móc zapewnić odpowiednią obecność na wszystkich terytoriach, gdzie są posłane.

Drodzy bracia i siostry, prawdziwy misjonarz jest pasjonatem Ewangelii. Święty Paweł mówi: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9, 16). Ewangelia jest źródłem radości, wyzwolenia i zbawienia dla każdego człowieka. Kościół ma świadomość tego obdarowania, dlatego nieustannie głosi wszystkim „co było od początku, cośmy usłyszeli, co ujrzeliśmy na własne oczy” (1 J 1, 1). Misja sług Słowa – biskupów, kapłanów, zakonników i świeckich – polega na tym, by każdemu człowiekowi bez wyjątku umożliwić osobistą relację z Chrystusem. Na ogromnej przestrzeni misyjnej działalności Kościoła każdy wierzący jest wezwany, by jak najlepiej przeżywał swoje zaangażowanie wynikające z chrztu, zgodnie ze swoją osobistą sytuacją życiową. Wspaniałomyślną odpowiedzią na to uniwersalne powołanie mogą dać osoby konsekrowane poprzez intensywne życie modlitewne i jedność z Panem i Jego odkupieńczą ofiarą.

Powierzam Maryi, Matce Kościoła i wzorowi misyjnego zaangażowania, tych wszystkich, którzy współpracują w głoszeniu Ewangelii *ad gentes* lub na ich własnych terytoriach. Wszystkim głosicielom Ewangelii z całego serca udzielam apostołskiego błogosławieństwa.

Watykan, 24 maja 2015, w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

Franciscus

NIEDZIELA – 18 X

CHRZEST – POCZĄTEK NAWRÓCENIA I MISJI

Komentarz na wejście

„Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego” (J 3, 5). Te słowa Jezusa Chrystusa skierowane do Nikodema w sposób istotny łączą się z tymi, które odczytujemy jako posłannictwo: „Idźcie więc i czyńcie uczniów ze wszystkich narodów, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Mt 28, 19). Gromadząc się jako ochrzczony „lud Nowego Przymierza” wokół stołu „łamania chleba”, jesteśmy spadkobiercami tego posłania misyjnego, a jednocześnie dziedzicami odpowiedzialności za dzieło ewangelizacji. Eucharystia rozpoczynająca Tydzień Misyjny pod hasłem „Od nawrócenia do misji” jest „źródłem i szczytem” doświadczenia posyłającego Jezusa Chrystusa.

Modlitwa wiernych

Misyjne powołanie każdego chrześcijanina domaga się troski o dzieło Jezusa Chrystusa, który odkupił każdego człowieka i chce, aby każdy był zbawiony. W duchu odpowiedzialności wynikającej z łaski chrztu przedstawmy nasze prośby.

– Głównym celem misji jest budowanie komunii poprzez otwarcie na słowo Boże, Eucharystię, wspólnotę Kościoła i nawrócenie. Módlmy się, aby Kościół stanowił „jedno serce i jednego ducha” w swoim misyjno-ewangelizacyjnym posłannictwie.

– Trwanie na „modlitwie i łamaniu chleba” całego Kościoła urzeczywistnia się poprzez jedność z papieżem, biskupami i kapłanami. Módlmy się, aby byli czytelnym znakiem i świadectwem aktualności Ewangelii.

– Życie konsekrowane należy do bogactwa Kościoła. Módlmy się za

wszystkich, którzy podejmują życie konsekrowane, aby ich dyspozycyjność wobec posłannictwa Jezusa Chrystusa rodziła błogostawione owoce dla całego Kościoła.

– Módlmy się za wszystkich wiernych świeckich zaangażowanych w misyjność uświęcającą Kościół od wewnątrz oraz tych, którzy podejmują ewangelizację. Niech wszystkie dzieła, które podejmują, przemieniają świat w rzeczywiste Królestwo Boga.

– Polecajmy w naszej modlitwie wszystkich tych, którzy cierpią prześladowanie ze względu na Jezusa Chrystusa. Niech ich ofiara stanie się dowodem prawdziwości Ewangelii.

– Dzieje Kościoła to niezłomna realizacja misyjnego posłannictwa Jezusa Chrystusa. Polecajmy wszystkich zmarłych misjonarzy, misjonarki, animatorów misyjnych oraz wspomagających dzieło Kościoła. Niech Jezus Chrystus, który jest naszym życiem i zmartwychwstaniem, będzie dla nich pełną i ostateczną nagrodą.

– Zjednoczeni przez chrzest z Jezusem Chrystusem i świadomi, że wszyscy jesteśmy powołani i posłani do głoszenia Ewangelii, polecajmy Bogu całą wspólnotę eucharystyczną, aby zasłuchanie w słowo Boże oraz zjednoczenie z Nim w tajemnicy Jego Ciała i Krwi rodziło w nas nieustanne pragnienie misyjno-uświęcającej metanoi.

Wszechmogący Boże, który poprzez chrzest św. obdarzyłeś nas nowym życiem z wody i Ducha Świętego oraz wskazałeś nam drogę do świętości poprzez naśladowanie Twojego Syna, wysłuchaj próśb Twojego Kościoła.

Homilia dla młodzieży

Myślę, że każdy z was doskonale zna postacie polskich rockmenów, którzy w swoim życiu doświadczyli ogromnego opuszczenia, utraty sensu życia i dotknięcia przez Pana Jezusa, który odmienił ich życie. Darek Malejonek, Tomek Budzyński, Robert „Litza” Friedrich, śp. Piotr „Stopa” Żyżelewicz – to ludzie, których znasz, słuchasz ich muzyki. Ale

czy wiesz, że ich osobiste nawrócenie przyszło przez doświadczenie grzechu i uzdrawiającą moc Chrystusa, który przebacza? Dziś są ojcami, niektórzy nawet już mają wnuki, a łączą ich dwie pasje – muzyka i głoszenie Ewangelii. Na jednym z koncertów w warszawskim klubie w trakcie występu Tomek Budzyński powiedział do bawiącej się młodzieży: *Po koncercie idź, powiedz kumplom z dzielnicy czy klatki, że Chrystus ich kocha, a najważniejszym prezentem, jaki od Niego otrzymali, jest chrzest święty.* To trudne słowa i reakcja młodych ludzi mogła być niezbyt życzliwa – *O co chodzi? Co to za nudy?* Ale jeśli, moi drodzy młodzi przyjaciele, popatrzycie na swoje życie wiary, na to kim jesteście, jak wiele Bóg zdziałał w waszym życiu – to zauważycie, że wszystko zaczęło się przy chrzcielnicy. Św. Jan Paweł II patrząc z wielkim sentymentem na chrzcielnicę w Wadowicach, mówił: „Tu zostałem ochrzczony i przyjęty do wspólnoty Kościoła Chrystusowego – do środowiska, z którym związałem się przez osiemnaście lat mojego życia, od urodzenia do matury” (Wadowice, 7 czerwca 1979). Chrzest jest jak niezatarty znak – nie mylić z tanim tatuażem! Czy wyobrażasz sobie taką moc, kiedy słowem zaczynasz powoływać do życia to, o czym mówisz? Trochę to wygląda jak scenariusz filmu z pogranicza fikcji i przygody, ale taka jest właśnie rzeczywistość realnego znaku chrztu świętego. Kapłan wypowiada słowa, które czynią nas dziećmi Boga, wprowadzają we wspólnotę, dają życie oraz, co najpiękniejsze, czynią misjonarzami.

Tak właśnie to mój i twój sakrament chrztu sprawia, że jesteśmy powołani do bycia głosicielami Dobrej Nowiny. Być może wywołuje to u was poruszenie i zdziwienie. Może też pojawić się pytanie: Czy misjonarz to przypadkiem nie jest ktoś, kto dostaje krzyż od biskupa i wyjeżdża na inny kontynent? Tak! To jest misjonarz posłany do specjalnych zadań misjonarskich na wyznaczonych terenach, gdzie ludzie nie słyszeli o Chrystusie. Ale, moi drodzy, misjonarz to jest też ten i przede wszystkim ten, który od Chrystusa usłyszał słowa: „Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”, co oznacza: wybrałem

cię i posyłam, mimo że teraz jesteś niemowlęciem. Moja łaska będzie w tobie wzrastać wraz z wiekiem.

Każdy z nas – żyjąc w rodzinie, chodząc do szkoły, studiując czy angażując się w pracę duszpasterską w parafii – staje się odpowiedzialnym za te środowiska. Może twoja klasa w szkole jest jak wielkie europejskie miasto, w którym są kolory, muzyka, pieniądze, kariera, ale nie ma Boga, dlatego ty jesteś tam posłany jako ochrzczony.

To jest misja nawróconych ochrzczonych, to jest obszar aktywności, w którą można się włączyć.

Będąc w Afryce, miałem możliwość uczestniczenia w wielu parafialnych spotkaniach, które przygotowywali sami młodzi. To jest zadziwiające i niesamowite, że dziewczyna mająca 17 lat przychodzi na spotkanie z młodszym rodzeństwem, aby zostać tam kilka godzin i pomagać w przygotowaniu jasełek. Chłopcy, oprócz gry w piłkę i porannej Mszy codziennie o 7.00 rano, idą pracować na farmę rolniczą, ale przynajmniej raz w tygodniu są na spotkaniu chóru, grupy czytającej Biblię lub pomagają świeckiemu katechiście w niedzielnej szkole dla dzieci. I nie wiem czy zauważyliście w tym opisie jeden fakt – nigdzie nie pojawiło się słowo 'ksiądz', który organizuje, namawia i nakazuje. Młodzi sami, z własnej woli, ciesząc się, że mogą to robić, dzielą się swoimi talentami, zdolnościami lub czasem tylko swoją obecnością.

Tydzień Misyjny, który obecnie rozpoczynamy w Kościele, jest taką sposobnością, żeby pomóc misjonarzom, dowiedzieć się o misjach, wysłać życzliwe życzenia. Ale czy to jest sedno bycia misjonarzem? Ta Niedziela Misyjna jest twoim czasem, twoimi przysłowiowymi „pięćmi minutami”, które mogą odmienić nastawienie ludzi do Pana Jezusa.

Chrzest to nie tylko pamiątka wisząca nad twoim łóżkiem, to odpowiedzialność za Kościół. Ugandyjski młody chłopak, zachwycony nauką misjonarzy, wymykał się wieczorami z pałacu królewskiego, aby słuchać Ewangelii. Duży był trud dalekiej podróży w ciężkim klimacie, ale jego wielkim pragnieniem było przyjąć chrzest. Udało się. To

był najpiękniejszy dzień w jego życiu, ale zarazem ostatni. Król kazał pozabijać misjonarzy i wszystkich katolików. Owinięto ich w trzcino-
we maty i spalono żywcem. Ten chłopak to św. Kizito – męczennik
z Ugandy. Jego świętość i bycie misjonarzem rozpoczęło się w dniu
nawrócenia, a chrzest św. stał się znakiem, przez który odnalazł drogę
do Boga. W ostatnich chwilach życia powiedział: „Do zobaczenia, przy-
jaciele. Jesteśmy na dobrej drodze”.

Na jakiej drodze jesteś ty?

Ks. Maciej Będziński, PDM Warszawa

Homilia dla dorosłych

Dzisiejszą niedzielą Kościół rozpoczyna Tydzień Misyjny pod hasłem:
„Od nawrócenia do misji”. Już na samym początku należy uzmysłwić
sobie prawdę dotyczącą misyjnej natury Kościoła w całej jego powszech-
ności. Bardzo istotne są słowa papieża Franciszka: „Odnowione głosz-
nie daje wierzącym, także letnim lub niepraktykującym, nową radość
wiary oraz owocność ewangelizacyjną” (EG 11). W ten sposób propo-
nuje nowe spojrzenie na całokształt życia chrześcijanina oraz Kościoła,
oparte na nowej misyjnej gorliwości. Na tej drodze konieczne jest
odejście od pewnych schematów w spojrzeniu na powołanie chrześci-
jańskie i misyjność. Konieczne jest odejście od przekazywania tego obo-
wiązku specjalnie przygotowanym osobom, zespołom ewangelizacyj-
nym, ruchom, zakonem, zgromadzeniom i kapłanom zaangażowanym
w misyjne posłannictwo Kościoła.

W tym kluczu należy więc spojrzeć na dzisiejszą liturgię słowa. Naszą
uwagę przykuwa stwierdzenie proroka Izajasza: „Jeśli On wyda swe
życie na ofiarę za grzechy, ujrzy potomstwo, dni swe przedłuży, a wola
Pańska spełni się przez Niego” (53, 10). Proroctwo Izajasza dotyczące
Sługi Pańskiego, który podejmie ofiarę ekspiacyjną, zostało wypo-
wiedziane pod koniec VIII w. przed Chrystusem i zyskuje nową jakość
w perspektywie jego wypełnienia się. Liczne potomstwo, o którym

mówi Izajasz, znajduje swoje odzwierciedlenie w identyfikacji Jezusa Chrystusa z człowiekiem. Prawdę tę podkreślił Sobór Watykański II, stwierdzając: „Chrystus nowy Adam, już w samym objawieniu tajemnicy Ojca i Jego miłości objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi i okazuje mu najwyższe powołanie”, ponieważ „zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem” (KDK 22). W tym kontekście prośba synów Zebedeusza skierowana do Chrystusa i odzwierciedlająca myślenie w kategoriach starotestamentalnych zyskuje w Jego odpowiedzi nową jakość. Kluczowe znaczenie odgrywają słowa: „Kielich, który Ja mam pić, pić będziecie i chrzest, który Ja mam przyjąć, wy również przyjmiecie” (Mk 10, 39). Warto zauważyć, że słowa te padają natychmiast po trzeciej zapowiedzi męki, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Proroctwo, które On wypowiada zarówno wobec swojego odkupieńczego posłannictwa, jak również losu apostołów, nakreśla jeszcze jeden bardzo istotny rys, którym jest „służba” i wolność, aby „dać swoje życie na okup za wielu” (Mk 10, 45) na Jego wzór.

Powszechność powołania do świętości i powszechność misyjnego powołania są nierozłączne, a nawet trzeba stwierdzić, że wzajemnie się w sobie zawierają. Bardzo trafnie tę prawdę podkreślił Jan Paweł II w *Redemptoris missio* wskazując na specyfikę duchowości misyjnej słowami: „Duchowość ta wyraża się przede wszystkim w życiu pełnym uległości Duchowi Świętemu: winniśmy przyzwolić, by On nas kształtował wewnątrz i w ten sposób bardziej upodabniać się do Chrystusa. Nie możemy dawać świadectwa Chrystusowi, nie odzwierciedlając Jego obrazu, ożywionego w nas przez łaskę i działanie Ducha” (RMis 87).

Zauważamy, że ciągle mamy do czynienia z niezrozumieniem samej istoty ewangelizacji, której obowiązek spoczywa na wierzącym od momentu jego chrztu. Próby sprowadzenia misyjnej działalności do obszarów charytatywnych, pomocy społecznej, zaradzania potrzebom edukacyjnym, socjalnym i medycznym, wskazują na niebezpieczeństwo aktywistycznego społecznictwa. Oczywiście, działania

te posiadają pewien wymiar apostołski, ale jednocześnie muszą być traktowane jako środki ewangelizacyjne, a nie dzieła same w sobie. Nie wolno mylić misyjności z humanitarnym humanizmem.

Na obszarze ewangelizacyjno-misyjnym zauważamy, że ciągle doświadczamy podwójnego charakteru metanoi. Jednym z nich jest ciągle i uświęcający proces nawracania samych ewangelizatorów-misjonarzy, zaś drugim jest nawracające działanie, które wprowadza ludzi spoza chrześcijaństwa w komunię (*communio* – zjednoczenie) z Jezusem Chrystusem i Jego Kościołem. Pozostaje zatem ciągle aktualny problem misji *ad gentes*, które wymagają właściwie przygotowanych misjonarzy, doświadczonych, ugruntowanych w wierze i uformowanych, aby byli właściwymi głosicielami Ewangelii Jezusa Chrystusa, ale także autentycznymi jej świadkami. Równie ważne są współczesne areopagi domagające się reewangelizacji w niektórych obszarach społeczeństw tzw. „cywilizowanych”. Warto zauważyć, że mamy do czynienia z koniecznością misji *ad gentes* we współczesnej Europie, która odrzuca Jezusa Chrystusa. W sposób niezwykle trafny wskazał nam je świadek Ewangelii i mistyk XX wieku św. Jan Paweł II. Uwzględniając przemiany cywilizacyjne, nakreślił „areopagi”, czyli „obszary kulturowe”, zaliczając do nich środki masowego przekazu, zaangażowanie Kościoła w obronę praw człowieka, a także całych narodów, działalność związaną z rodziną, zaangażowanie ekologiczne, przestrzeń kultury, relacje międzynarodowe (RMis 37).

Obserwacja współczesności wskazuje na niegasnącą potrzebę wrażliwości misyjnej. Nikt z nas, bez względu na miejsce i funkcję w Kościele, nie może zwolnić się z tego obowiązku, a w rzeczywistości należałoby powiedzieć przywileju. Uświęcająca droga nawrócenia rodzi autentycznych świadków adekwatnych dla każdej epoki, kultury i mentalności. Historia Kościoła, historia misji, a także biografie świętych i błogosławionych każdego wieku w sposób oczywisty potwierdzają tę prawdę. Również nasze życie wpisuje się w ten ciąg

misjonarzy ewangelizatorów. Potrzeba zatem nowej świadomości, otwartości, odwagi i odpowiedzialności za dzieło Jezusa Chrystusa. Niech zwieńczeniem tej refleksji będą jeszcze raz przywołane słowa obecnego następcy św. Piotra: „Jezus, ewangelizator w najwyższym stopniu i uosobienie Ewangelii, utożsamia się zwłaszcza z najmniejszymi (por. Mt 25, 40). Przypomina to nam, że my wszyscy, chrześcijanie, jesteśmy powołani do troski o najuboższych mieszkańców ziemi” (EG 209).

Ks. prof. UKSW dr hab. Marek Tatar

Rozważania różańcowe (*tajemnice chwalebne*)

Gromadźmy się na modlitwie różańcowej w Tygodniu Misyjnym, w czasie szczególnej pamięci o misjonarzach i o tych, którzy jeszcze nie słyszeli Dobrej Nowiny o Chrystusie. Pragniemy oddać cześć Bogu, który nieustannie posyła swoich uczniów, aby głosili Ewangelię. Prosimy Cię, Jezu, aby nasza dzisiejsza modlitwa otworzyła serca na prawdę, że poprzez chrzest wszyscy stajemy się misjonarzami.

1. Zmartwychwstanie

Utrata kogoś bliskiego, czas rozłąki i tęsknoty za osobą, którą tak mocno kochaliśmy. Takie uczucia towarzyszyły apostołom i niewiastom, najbliższym towarzyszom drogi Jezusa. Ale Bóg w swoim miłosierdziu dokonał cudu przemiany i pocieszenia. Tak odmieniającym i potrzebnym jest doświadczenie wiary w Boga, który żyje. Szczególnie jest to ważne w posługiwaniu misjonarskim w Afryce, Ameryce, Azji czy Oceanii, gdzie prześladowania, głód, problemy społeczne i ekonomiczne niejako zamykają ludzi na miłość Boga. Problemy i sytuacje konfliktowe sprawiają, że trwamy w jakimś egzystencjalnym smutku. „Ewangelia, w której jaśnieje chwalebny Krzyż Chrystusa, usilnie zachęca do radości” pisze do nas papież Franciszek w *Ewangelii gaudium* (nr 5), ukazując, że jesteśmy posłani do świata, aby nieść radość Zmartwychwstania.

Maryjo, świadku radości Zmartwychwstania, ucz nas nieść Ewangelię do całego świata!

2. Wniebowstąpienie

Postawa wpatrywania się w niebo pokazuje, gdzie jest nasza perspektywa. Gdy czasem przysłowiowe „chmury problemów” zasłaniają nam cel chrześcijańskiej drogi, wtedy z pomocą przychodzi nam sam Jezus: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 18n).

Na misji, wśród niezliczonych obowiązków duszpasterskich i kapłańskich, czasem przychodzi moment ogromnej tęsknoty za rodziną, ojczyzną, przyjaciółmi. Wtedy też z pocieszeniem przychodzi ten, którego wybraliśmy, On sam nas umacnia i przypomina, gdzie ma być skierowany nasz wzrok.

Maryjo zapatrzona w Jezusa, ucz nas wytrwałości i wierności na raz obranej drodze chrześcijańskiego powołania!

3. Zesłanie Ducha Świętego

Wydarzenie Pięćdziesiątnicy każdego dnia dokonuje się na nowo w sercu i umyśle wiernych, którzy przyjmując chrzest święty, otworzyli się na żywą wspólnotę Kościoła. Jest to zarazem tajemnica nieustannej obecności Boga pośród tych, którzy z radością i życiową pasją chcą nieść Ewangelię.

W krajach misyjnych bardzo mocno doświadczamy żywotności wspólnoty. Tworzenie się nowych ruchów charyzmatycznych, podejmowanie odpowiedzialności za parafię, wzrastająca liczba kleryków – wszystko to pokazuje, że to Duch Święty jest fundamentem misji. W tej tajemnicy różańca ogarnijmy modlitwą ludzi młodych, aby sakrament chrztu dawał im moc do podejmowania misyjnych zadań.

Maryjo, Świętynio Ducha Świętego, bądź z nami na zawsze jak w dniu Pięćdziesiątnicy.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

Oto stajemy wobec tajemnicy potwierdzenia danego słowa. Dziś świat cierpi z powodu potoku słów i obietnic bez pokrycia. Bóg w osobie Maryi chce przekazać światu orędzie o swojej wierności, pragnie przypomnieć o wyborze, jaki dokonał się w sposób wolny w Dziewicy z Nazaretu. Teraz Syn, któremu Matka zawierzyła, chce mieć ją najbliższą jak się da, a więc przed swoim obliczem. Pragnie przebywać z tymi, których kocha.

Dziś naszej kulturze, naszej społeczności potrzebny jest realny znak wypełnienia się obietnicy Boga – obietnicy dożgonnej Miłości. Bóg chce być z tymi, którzy Mu ufają!

Maryjo wierna bezgranicznie, ucz nas ufności na drodze codziennego posłania.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową Nieba i Ziemi

Niewiasta obleczona w słońce, w koronie z gwiazd i z księżycem u stóp, ta, która dała nam Zbawiciela. Maryja doświadcza uwielbienia od całej wspólnoty Kościoła, którym się opiekuje. Staje na straży przekazywanego depozytu Dobrej Nowiny, wstawia się za swymi duchowymi synami i córkami, wskazuje drogę nowych wyzwań jako Gwiazda Nowej Ewangelizacji. Bardzo mocno dociera do nas fakt, że poprzez chrzest święty zostaliśmy wybrani na wzór Chrystusa Kapłana, Proroka i Króla. To ogromne zobowiązanie, radość, ale też odpowiedzialność.

Pragniemy z wielkim szacunkiem przyjąć dar Kościoła na terytoriach misyjnych, gdyż łączy nas niezatarty znak chrztu świętego czyli znak posłania na krańce świata.

Maryjo, Królowo Posłanych, ucz nas pokornej służby dla wspólnoty Kościoła.

Zakończenie

Pragniemy dziękować Ci Maryjo, Gwiazdo Ewangelizacji, za dar Twojego wstawiennictwa. Dziękujemy za Twoją obecność przy każ-

dym misjonarzu i misjonarce, za to, że jesteś dla nich najlepszą Matką. Polecamy Twojej opiece wszystkie intencje papieża, wszystkich współpracowników i animatorów misyjnych. Bądź naszą matką i przewodniczką na drogach misyjnego posługiwania.

Czytanka różańcowa

„Dobro pragnie zawsze się udzielać. Wszelkie autentyczne doświadczenie prawdy i piękna dąży samo z siebie do swej ekspansji, a każda osoba przeżywająca głębokie wyzwolenie zyskuje większą wrażliwość wobec potrzeb innych ludzi. Dzielenie się dobrem sprawia, że ono się umacnia i rozwija. Dlatego jeśli ktoś pragnie żyć godnie i w pełni, nie ma innej drogi, jak uznanie drugiego człowieka i szukanie jego dobra. Nie powinny więc nas dziwić niektóre wypowiedzi św. Pawła: «miłość Chrystusa przynagla nas» (2 Kor 5, 14); «Biada mi [...], gdybym nie głosił Ewangelii!» (1 Kor 9, 16)” (*Evangelii gaudium* nr 9).

W duchu tych słów papieża Franciszka chcemy rozważyć znaczenie sakramentu chrztu dla drogi ewangelizacji. W Dekrecie o działalności misyjnej Kościoła czytamy: „Ogólnie „misjami” nazywa się specjalne przedsięwzięcia, które wysłani przez Kościół głosiciele Ewangelii, idąc na cały świat, podejmują celem wykonania zadań głoszenia Ewangelii i zakładania Kościoła wśród narodów lub grup społecznych jeszcze nie wierzących w Chrystusa; dochodzą one do skutku przez działalność misyjną, a prowadzi się je na pewnych terenach uznanych przez Stolicę Apostolską. Właściwym celem tej działalności misyjnej jest przepowiadanie Ewangelii i zakładanie Kościoła wśród ludów i grup, gdzie Kościół *nie zapuścił jeszcze korzeni*” (DM nr 6). Papież Franciszek zachęca nas, abyśmy myślami wracali do źródeł naszej wiary, do początków naszego spotkania z Bogiem, które zobowiązuje nas do głoszenia Dobrej Nowiny aż po krańce świata.

Celem działalności duszpasterskiej jest „obudzenie” ducha misyjnego w każdym ochrzczonym. „Wszyscy chrześcijanie, członkowie

Kościół, na mocy chrztu świętego są współodpowiedzialni za działalność misyjną. Udział wspólnot i poszczególnych wiernych w tym prawie i obowiązku nazywa się *współpracą misyjną*" pisał św. Jan Paweł II w *Redemptoris missio* (nr 77). Działalność misyjna i duszpasterska musi się opierać przede wszystkim na wiernych świeckich, którzy odczytali powołanie wynikające z przyjęcia sakramentu chrztu. To właśnie ten sakrament pozwala nam uczestniczyć w misji Jezusa Chrystusa: „Jak Ojciec mnie posłał, tak i Ja was posyłam” – te słowa z Ewangelii dotyczą wszystkich wierzących, nie tylko księży. Apostołami stajemy się poprzez sakramentalne odrodzenie. Jeśli usłyszałeś prawdę i ona cię przemieniła, to nie możesz jej zatrzymać tylko dla siebie. Entuzjazm głosiciela Ewangelii będzie objawiał się w naszym życiu poprzez żywą chęć dzielenia się doświadczeniem wiary.

Warto popatrzeć na przykład świętych patronów misji, takich jak św. Teresa od Dzieciątka Jezus czy bł. Maria Teresa Ledóchowska. Modlitwa, ofiara, cierpienie dla misji – to skuteczna droga oddania swojego życia i talentów w apostołskiej służbie. Dziś, przeżywając Światowy Dzień Misyjny, odkrywamy siłę chrzcielnego posłania, które dokonuje się w nas każdego dnia, każdego dnia, gdy wybieramy Boga i niesiemy Go w swym sercu do innych.

Ks. Maciej Będziński, PDM Warszawa

PONIEDZIAŁEK – 19 X

EUCHARYSTIA – SZCZYT NAWRÓCENIA I MISJI

Komentarz na wejście

Zebrani przy ołtarzu Chrystusa rozpoczynamy Eucharystię. Ten czas to pamiątka miłości Chrystusa do człowieka. On nas tu gromadzi, aby sobą nas ubogacić. Otwórzmy serca na dar miłosierdzia, aby jak naj-owocniej przyjmując słowo Boże i Komunię świętą.

Modlitwa wiernych

Jako wspólnota Kościoła zanieśmy nasze ufne modlitwy.

– Módlmy się za papieża, wszystkich biskupów i kapłanów, o mądrość w głoszeniu słowa Bożego i o owoce nawrócenia dla wszystkich, którzy to słowo przyjmują.

– Módlmy się za misjonarzy, którzy pełnią służbę daleko od swoich ojczyzn, aby świadectwo ich życia było potwierdzeniem Ewangelii, którą głoszą.

– Módlmy się za organizacje charytatywne, aby pomoc potrzebującym nigdy nie była ciężarem, ale zawsze potrzebą służenia Jezusowi w drugim człowieku.

– Módlmy się za chorych i cierpiących, aby ich życie blisko Chrystusowego krzyża było nie tylko ukojeniem w trudach codzienności, ale także świadectwem dla tych, którzy od krzyża uciekają.

– Módlmy się za zmarłych: kapłanów, katechetów, misjonarzy i naszych bliskich, aby Bóg w swoim miłosierdziu przyjął ich do radości wiecznej.

– Módlmy się za nas uczestniczących w tej Eucharystii, abyśmy w duchu wdzięczności umieli dzielić się z innymi każdym dobrem.

Boże, Ty z miłości do człowieka posłałeś swojego Syna. Dziś my pragniemy nieść Twoją miłość do wszystkich ludzi. Prosimy Cię, wysłuchaj naszych prośb, które kierujemy z ufnością do Ciebie.

Rozważanie różańcowe (*tajemnice radosne*)

Rozpoczynając modlitwę różańcową, wpatrujemy się w Ciebie, Jezus ukryty w Najświętszym Sakramencie. Prosimy Cię pokornie, byśmy przez osobę Twojej Matki byli pociągnięci do uwielbienia Boga w każdym napotkanym człowieku.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Anioł przychodzi do Maryi. To takie już dla nas oczywiste. Przecież Bóg w ten sposób przekazuje swoją propozycję. Maryja pokornie mówi: *Tak*. Dziś my jesteśmy w podobnej sytuacji jak Maryja. Bóg składa nam podobną propozycję: Czy przyjmiesz Jezusa do swojego serca? Czy zechcesz Go zanieść światu? Bo Chrystusa nie możemy zatrzymać dla siebie, ale musimy Nim się dzielić.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Gotowość do dzielenia się Dobrą Nowiną jest oczywista dla ludzi czystego serca. Maryja udaje się do krewnej nie po to, aby się chwalić, ale aby dzielić z nią radość. Nawet w takiej chwili nie przestaje służyć. Możemy się dziwić, ale Maryja była misjonarką. Ofiarowała siebie i wszystko to, co miała, dla innych. I służyła innym.

3. Narodzenie Pana Jezusa

W bożonarodzeniowym zachwycie widzimy dziecię, szopkę i biedę. Rozejrzyjmy się jeszcze. Dostrzeźmy Maryję, Józefa, pasterzy i mędrców. Co to znaczy? Bóg, który jest Miłością, dzieli się z nami sobą! Daje nam Syna – Jezusa Chrystusa. Niezależnie od tego, kim jesteśmy, co robimy i gdzie jesteśmy! Bóg jest pośród nas. Czy widząc tę prawdziwą Dobrą Nowinę, nie mamy ochoty podzielić się nią z wszystkimi ludźmi?

4. Ofiarowanie Pana Jezusa

Można próbować wszystko układać w życiu po swojemu. Człowiek wtedy szarpie się każdego dnia z całym światem, by w końcu odkryć, że bez Boga ostatecznie przegrywamy. Można tak, ale po co? Czy nie lepiej tak jak Święta Rodzina – nawet w biedzie i trudzie dnia codziennego – oddać i powierzyć wszystko Bogu? A wtedy będziemy najszczęśliwsi ludźmi na świecie, bo Bóg będzie tym, który opiekuje się całym naszym życiem.

5. Odnalezienie Pana Jezusa w świątyni

Święta Rodzina pielgrzymowała do świątyni w Jerozolimie. Niby oczywisty zwyczaj, obecny także w naszych czasach. Ale warto zobaczyć w tym wydarzeniu najważniejszy cel każdego pielgrzymowania. Dotrzeć do Ojca, bo tam jest nasze miejsce. W tej tajemnicy pomódlmy się za tych, którzy nam towarzyszą i pomagają w naszych codziennych zmaganiach, aby wracać tam, gdzie stale czeka nasz Ojciec.

Dziękujemy Ci, Maryjo, za Twoje prowadzenie do Syna. Prosimy, aby każda Eucharystia była dla nas źródłem misyjnego zapału, a modlitwa różańcowa niech kształtuje naszą odpowiedzialność za niesienie Słowa Bożego.

Czytanka różańcowa

Wezwanie do nawrócenia towarzyszy nam bardzo często. Słyszymy je podczas każdych rekolekcji. Nie chodzi tu jednak o przemianę zachowania tak, aby inni nas zaczęli chwalić. Nawrócenie jest procesem głębszym. Oznacza coraz mniejszy dystans pomiędzy człowiekiem a Bogiem. Nawrócić się, to ponownie wyciągnąć ręce w stronę Boga. Jak to osiągnąć? Przede wszystkim otworzyć się na to, co On dla nas przygotował. Najprostsza droga to spowiedź i Eucharystia.

Konfesjonał jest zawsze blisko ołtarza. I nie chodzi tu o bliskość liczoną w metrach. Im spowiedź ma większy wpływ na nasze życie,

tym bliżej samego Chrystusa jesteśmy i głębiej przeżywamy spotkanie z Nim w Eucharystii. Nie tylko konfesjonał prowadzi do ołtarza. Dzieje się to także w odwrotnym kierunku. Chrystus, którego przyjmujemy podczas Eucharystii, powoduje odkrywanie, kim jesteśmy i jacy jesteśmy... A wtedy Komunia święta ponownie prowadzi nas do konfesjonału. Bo spotkanie z Najświętszym prowadzi nas do uświęcenia. Im częściej jesteśmy z Chrystusem, tym bardziej stajemy się tacy jak On.

Nie nawracamy się dla samego nawrócenia. Tak jak człowiek nie uczy się dla samego uczenia, lecz po to, aby zdobyta mądrość służyła uczącemu się i innym ludziom. Nasza wewnętrzna przemiana dokonuje się podczas każdej Eucharystii i poprzez Eucharystię prowadzi nas do otwarcia się na człowieka, Kościół i inne sprawy, które nas dotyczą.

Każda Msza święta jest posłaniem nas do świata. Przecież po wyjściu ze świątyni nie możemy być tacy sami. Kościołem są wszyscy ci, którzy cierpią prześladowanie i ci, którzy głodują. Kościołem, którego częścią jesteśmy, są także ci będący daleko. Co to więc dla nas znaczy? Do czego nas każda Eucharystia zobowiązuje i do czego posyła? Prowadzi nas do otwarcia oczu na to, co dzieje się na całym świecie.

Czy samemu będąc posilani przez słowo i Ciało Chrystusa możemy z czystym sumieniem powiedzieć, że inni ludzie są daleko i że nas to nie dotyczy? Jeśli tak można byłoby postąpić, to wyobraźmy sobie sytuację, w której apostołowie już po otrzymaniu Ducha Świętego powiedzieliby: osiągnęliśmy wszystko, teraz już nic nie musimy robić. Co wtedy ze słowami Chrystusa: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przekazałem”? Naprawdę nie widzimy tu zobowiązania każdego z nas do odpowiedzialności i misji?

Ze spotkania z Chrystusem Eucharystycznym czerpmy siły do pomocy misjonarzom, którzy w naszym imieniu niosą Dobrą Nowinę. Z Eucharystii czerpmy siły do nieustannego dążenia do świętości.

Ks. Grzegorz Potrzebowski, diec. radomska

WTOREK – 20 X

BIERZMOWANI – NAWRÓCENI I POSŁANI

Komentarz na wejście

Przeżywając kolejny dzień Tygodnia Misyjnego, pochylamy się dziś nad sakramentem bierzmowania, w którym otrzymujemy znamie Ducha Świętego. Kościół dając nam ten sakrament sprawia, że w obecności biskupa zostajemy namaszczeni i posłani. Odpowiadając „Amen” na słowa „Przyjmij znamie daru Ducha Świętego”, zobowiązujemy się do głoszenia Chrystusa zarówno życiem, jak i słowem. Za wstawiennictwem świętego, którego wybraliśmy podczas bierzmowania, a także św. Jana Kantego, którego dziś wspominamy, prosimy Boga o łaski potrzebne nam do wypełniania tego posłannictwa.

Modlitwa wiernych

Dobremu Bogu przedstawmy nasze prośby.

– Módlmy się za naszego papieża Franciszka, naszego biskupa N. (naszego proboszcza N.). Niech obdarzeni niezbędnymi łaskami, prowadzą Kościół do zjednoczenia z Chrystusem.

– Módlmy się za Papieskie Dzieła Misyjne. Niech wspierane przez ludzi dobrego serca swoją pracą i modlitwą niestrudzenie wspomagają działalność misyjną.

– Módlmy się za misjonarzy i misjonarki. Niech ubogaceni darami Ducha Świętego, z odwagą i radością głoszą Ewangelię wśród wszystkich narodów.

– Módlmy się za tych wszystkich, którzy w tym roku przyjęli sakrament bierzmowania. Niech umocnieni Duchem Świętym odważnie świadczą o Chrystusie.

– Módlmy się za ludzi młodych. Niech nie boją się odpowiadać na Boże wezwanie do służby misyjnej, zakonnej i kapłańskiej.

– Módlmy się za nas, zgromadzonych na tej Eucharystii. Niech nasze życie będzie radosnym oczekiwaniem na przyjście Pana.

Wszchemogący Boże, Ty przybrawszy postać człowieka, stałeś się sługą dla ufających Tobie. Prosimy Cię, wysłuchaj nasze prośby.

Rozważania różańcowe (*tajemnice bolesne*)

"Przechodzić z Maryją przez sceny różańca, to jakby być w „szkole” Maryi, by czytać Chrystusa, by wnikać w Jego tajemnice, by zrozumieć Jego przesłanie” (*Rosarium Virginis Mariae*, 14).

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogródcu

Największa tajemnica naszej wiary ma się wkrótce wypełnić. Jezus jest świadomy, że czeka Go ogromne cierpienie. Miejscem przygotowania staje się ogród Oliwny. Jezus pada na kolana przed Ojcem i woła: „Ojcze! Nie moja, ale Twoja wola niech się wypełni!”. W pełni świadomy tego, co ma się dokonać, przyjmuje wolę Ojca. A my, Jego uczniowie? Nawet godziny nie potrafimy czuwać... Podobnie bywa z przygotowaniem do sakramentu bierzmowania. Niby przygotowani, a tak często zachowujemy się jak niewierzący.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Chrystus przyjmuje razy z pokorą. Jednak każde uderzenie jest dla Niego raną. To człowiek zadaje je Jezusowi swoimi wyborami, czynami, słowami. Jezus jednak, z miłości do nas wszystkich, przyjmuje te uderzenia. Jesteśmy wspólnotą jako ludzkość, a jako Kościół jesteśmy Mistycznym Ciałem Chrystusa; każdy członek by chciał, aby inne były zdrowe – i palec, i ząb, i oko...

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

Korona z cierni, śmiech, szyderstwo, plucie w twarz. To już nie tylko ból fizyczny. Jednak Jezus przyjmuje te wszystkie zniewagi. Przyszedł po to, aby dać świadectwo, i kto chce iść za Nim – niechaj idzie i głosi Jego dzieła! Nasze posłanie zaczęło się od dnia, w którym przyjeśliśmy

znamię Ducha Świętego, znamię, dzięki któremu mamy moc i odwagę dawania świadectwa.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

Oslabiony, poraniony, cały we krwi. Jest to oblicze największej Miłości, jaka została nam dana. Chrystus bierze krzyż na swoje ramiona i idzie na Golgotę. Krzyż – symbol hańby i śmierci, od momentu tamtych wydarzeń przyjmuje zupełnie inne znaczenie. Jest pewnym znamięm, które zostaje wryte w świadomości każdego chrześcijanina. Nie ma chrześcijaństwa bez krzyża. „Idźcie na cały świat” (Mk 16, 15), „Ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 20).

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

Dokonało się! Jezus umarł na krzyżu. Dla niewierzących jest to koniec. Dla chrześcijanina to dopiero początek. A dla mnie czym jest śmierć Jezusa? Dla Maryi i Jana to moment, od którego zaczynają głosić swoje świadectwo. Duch Święty, w którym zostaliśmy zanurzeni w dniu bierzmowania, uzdalnia nas do głoszenia Chrystusa wszystkim narodom. On sam jest szafarzem tego sakramentu i On sam daje nam siły! Wystarczy, że otworzymy na Niego swoje serce.

Uczniowie trwali we wspólnocie, na modlitwie i łamaniu chleba. Tą niezwykłą wspólnotą uczniów jesteśmy my. Tworzymy Kościół i jesteśmy za niego odpowiedzialni. Bóg wybiera nas i posyła, abyśmy nieśli świadectwo o Chrystusie. Jak niegdyś uczniowie w Wieczerniku, tak i my dziś i przez całe nasze życie trwajmy wspólnie na modlitwie, a wzorem dla nas niech będzie Maryja.

Czytanka różańcowa

Dzień Pięćdziesiątnicy jest wydarzeniem, które zrodziło Kościół – wspólnotę wierzących w Chrystusa. O tych wydarzeniach przypomina Sobór Watykański II w Dekrecie o misyjnej działalności Kościoła: „Dla

dokonania zaś tego posłał Chrystus od Ojca Ducha Świętego, by przeprowadzał zbawcze Jego dzieło od wewnątrz i pobudzał Kościół do rozszerzania się. Bez wątpienia Duch Święty działał już na świecie, nim jeszcze Chrystus został uwielbiony. W dniu jednak Zielonych Świąt zstąpił na uczniów, aby pozostać z nimi na zawsze. Kościół zaś publicznie ujawnił się wobec tłumów i zaczęło się rozszerzanie Ewangelii wśród narodów przez głoszenie słowa Bożego” (DM 4).

Apostołowie, odkąd otrzymali Ducha Poczieszyciela, przez nakładanie rąk udzielali Go ochrzczonym i wierzącym w Chrystusa. Byli posłani, aby iść i nauczać wszystkie narody. Gest nakładania rąk towarzyszy Kościołowi do dnia dzisiejszego. Odnaleźć go możemy między innymi w sakramencie bierzmowania. Jest to moment, od którego zaczyna się nasze posłanie w Kościele. Od tej chwili jesteśmy odpowiedzialni za całą wspólnotę, za cały Kościół. Wizja tej odpowiedzialności może budzić w nas niemałe przerażenie. Jednak właśnie po to otrzymaliśmy dary Ducha Świętego, które wspomagają nas w tej niezwykłej misji. Dzięki nim jesteśmy głębiej zakorzenieni w synostwie Bożym, a nasza więź z Kościołem jest udoskonalona. W tym sakramencie Duch Święty udziela nam mocy do szerzenia wiary słowem i czynem oraz do jej mężnego wyznawania, a także odwagi do jej obrony w razie potrzeby. Chrystus powiedział do swoich uczniów: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mt 28, 19). To posłanie do pracy misyjnej skierowane jest również do nas! Nie musimy jednak wyjeżdżać do obcych nam krajów i kultur. Możemy wspomagać misje oraz misjonarzy w różnorodny sposób. Chociażby przez wsparcie akcji AdoMiS – Adoptuj Misyjnych Seminarzystów, przez zakup misyjnego krzyża jako pamiątki sakramentu bierzmowania, czy poprzez włączenie się w Papieskie Dzieło św. Piotra Apostoła. Pamiętajmy, że człowiek napełniony Duchem Świętym staje się bardziej świadomym członkiem Kościoła, przyjmującym odpowiedzialność za wspólnotę i jej misję w świecie.

Kl. Przemysław J. Robaszkiewicz, archidiec. gnieźnieńska

ŚRODA – 21 X

POKUTA I POJEDNANIE

– OD MIŁOSIERDZIA DO MISJI

Komentarz na wejście

Gromadząc nas przy stole Eucharystii, Pan Jezus wyrwa nas z mocy grzechu i napełnia łaską prowadzącą ze śmierci do życia. Tutaj odzyskujemy siły do budowania Królestwa Bożego w świecie. Tak właśnie przeżywał tajemnicę Mszy św. bł. Jakub Strzebię, franciszkanin, misjonarz Rusi, obrońca pokrzywdzonych. Wzywajmy jego orędownictwa, aby wzrastało w nas pragnienie głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu.

Modlitwa wiernych

Mając świadomość słabości i grzeszności, prosimy Boga o pomoc. Wołajmy: *Wysłuchaj nas, Panie.*

- Prośmy za Kościół święty, duchowy dom postawiony na wszystkich kontynentach. Niech wszyscy ochrzczeni prowadzą prawdziwie chrześcijańskie życie.

- Prośmy za odpowiedzialnych za losy krajów i narodów. Niech przez mądre rozwiązania społeczne przyczyniają się do pełnego rozwoju każdego człowieka.

- Prośmy za posługujących przy dziełach miłosierdzia. Niech swą wiernością i roztropnością otwierają drzwi do dialogu różnych kultur.

- Prośmy za zmagających się z grzechami. Niech ich otwartość na łaskę Bożą daje im moc przewycięzania pożądlivości świata.

- Prośmy za zmarłych. Niech dobry Bóg przyjmie ich do swojego Królestwa.

- Prośmy za nas samych. Niech nie zabraknie nam dobrej woli i wytrwałości do pokuty i pełnienia uczynków miłosierdzia.

Wszchemogący Boże, dziękujemy za dzieło odkupienia w Twoim Synu. Spraw, abyśmy oddali się życiu pełnemu sprawiedliwości.

Rozważania różańcowe (*tajemnice chwalebne*)

Rozważając tajemnice chwalebne, polecajmy Bogu wszystkich pracujących na misjach i wspierających te dzieła, aby posługa pełna miłosierdzia przyniosła w codzienności świata to, co jest wolą Pana.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

W chwili, której piekło nie pragnęło, ani się nie spodziewało, Syn Boży złamał władzę śmierci. Moc Jego pokuty na krzyżu otworzyła ludziom drogę pojednania.

Módlmy się, aby postanowienie poprawy po spowiedzi wprowadzało nas na drogę światłości Bożej.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Pan Jezus odchodząc z Ziemi do „domu Ojca”, zostawia wierzącym pouczenie Pisma: „Niech grzech nie króluje w waszym śmiertelnym ciele” (Rz 6, 12).

Módlmy się, aby grzechy odpuszczane ludziom przez Boga nie pozostały bez godnego zadośćuczynienia pokrzywdzonym.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Swoim uczniom, pozostającym na Ziemi, Pan posłał Ducha na odpuszczenie grzechów, jednanie świata z Bogiem i budowanie królestwa niebieskiego przez wspólnotę Kościoła.

Módlmy się, aby każda spowiedź była wierna natchnieniom Bożego Ducha.

4. Wniebowzięcie Maryi

Odejściu Matki Pana z Ziemi towarzyszyły łzy tęsknoty apostołów. Jej wejściu do nieba zapewne towarzyszyły łzy radości i szczęścia.

Módlmy się, aby łzy żalu za grzechy otwierały każdemu człowiekowi drogę zbawienia.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową Nieba i Ziemi

Od wieków wspólnota Kościoła wychwala Boga za Maryję, Królową przyozdobioną koroną cnót, czystości, dobroci i miłości.

Módlmy się, aby każdy rachunek sumienia uczył nas umiłowania sprawiedliwości w Bogu i odrzucania brzydoty nieprawości.

Czytanka różańcowa

Chcąc sprawdzić czy jest w człowieku choćby ziarenko królestwa Bożego, wypada zapytać go o uczynki miłosierdzia. Głodnych nakarmić. Spragnionych napoić. Nagich przyodziać. Podróżnych w dom przyjąć. Więźniów pocieszać. Chorych nawiedzać. Umarłych grzebać. Grzeszących upominać. Nieumiejętnych pouczać. Wątpiącym dobrze radzić. Strapionych pocieszać. Krzywdy cierpliwie znosić. Urazy chętnie darować. Modlić się za żywych i umarłych.

Te dobre podpowiedzi katechizmu nie tylko sprawdzają naszą wiarę, lecz otwierają też człowiekowi przestrzeń rzeczy większych. Są także mądrymi wskazówkami dobrego przeżywania sakramentu pokuty i pojednania, począwszy od rachunku sumienia, na zadośćuczynieniu kończąc. Oczy pokutującego zawsze powinny zwracać się ku potrzebującym, pokrzywdzonym i biednym.

Piękny wzór postępowania zostawił Kościołowi bł. Jakub Strzebię – gorliwy zakonnik, a także misjonarz. Odważnie bronił biednych przed pazernością bogaczy. Dzięki temu zdobył sobie wielki autorytet wśród ludu na Rusi, będącej w tamtych czasach krajem misyjnym. Papież Bonifacy IX doceniając to wszystko, mianował go arcybiskupem Halicza, dziękując Bogu za świadectwo Jakuba – „gorliwość apostołską, wykształcenie, czystość życia i obyczajów, wytrwałość w sądzie i zarządzie”.

Bez względu na czasy i drogę życia, którą wybrał sobie człowiek wierzący, wszyscy zmierzamy ku pełni Chrystusa przez jednoczącą Eucharystię i pokutę otwierającą dzieło pojednania. Te dobra ducho-

we ukazują, jak bardzo miłosiernie spogląda na nas Bóg. Tak samo wzywają, byśmy naśladowali w tym naszego Pana.

Ostatni Sobór dobitnie przypomina: „Pierwszym i najważniejszym obowiązkiem na rzecz szerzenia wiary jest prowadzenie życia prawdziwie chrześcijańskiego. Należy spontanicznie zanosić do Boga modlitwy i ofiarowywać uczynki pokuty, aby użyźnił dzieło misyjne swoją łaską, aby rodziły się powołania misyjne i by zebrano środki, których misje potrzebują” (DM 36).

Chcąc wprowadzać w życie to pragnienie uczniów Chrystusa: od miłosierdzia do misji – trzeba zwrócić uwagę, że każda spowiedź prowadzi wierzącego w dwóch kierunkach. Pokuta zawsze znaczy przebaczenie. A to prowadzi najpierw do zranionego wnętrza człowieka, gdzie sam Jezus chce leczyć ludzką duszę. Prosi więc, by człowiek pozwolił Bogu zranić się miłością przebaczącą. Jej łaskawa moc płynie z ramion krzyża. W ranach Pana ukryte jest lekarstwo dla naszych zranień. Z tej skrytej drogi wewnętrznej pokuty bije źródło sił do przebaczenia innym.

Pojednanie zawsze znaczy współczucie – tak w najprostszy sposób, gdy pytamy: co bym czuł, będąc na miejscu tamtego człowieka, jak również gdy spowiedź mobilizuje nas do okazywania szacunku i wzajemnej pomocy na całym świecie. W ten sposób Odkupiciel w tym sakramencie wyprowadza nas na zewnątrz, poza nasze sprawy. Pragnie bowiem, by pojednanie budowało dobro wspólne.

Z naszej wyobraźni miłosierdzia powinny wypływać przecież konkretne postawy pojednania i pokuty, by ludzie widząc nasze życie, umieli zauważyć w nim Tego, w którego wierzymy – Jezusa, a przez to Ojca, który Go posłał. Prośmy Boga o tę łaskę, aby z naszych konkretnych czynów miłosierdzia złączonych z pokutą i pojednaniem płynęło duchowe wsparcie dla misyjnego dzieła Kościoła.

Ks. Grzegorz Stachura, diec. radomska

CZWARTEK – 22 X

NAMASZCZENIE CHORYCH

– CIERPIENIE DLA MISJI

Komentarz na wejście

W kolejnym dniu Tygodnia Misyjnego skupiamy się na rozważaniu sakramentu namaszczenia chorych. Jest to dar od Boga ustanowiony dla umocnienia ludzi cierpiących, dający im nadzieję i pocieszenie albo odwagę w chwili przejścia do życia wiecznego. Cierpienie, fizyczne czy duchowe, nie jest karą za grzechy, lecz okazją do ofiarowania go Bogu.

Modlitwa wiernych

Bogu, który obdarza nas nieskończoną miłością, a w swoim Synu ma pośrednika w łączności z nami, przedstawmy naszą modlitwę.

– Módlmy się za Kościół, który na całym świecie poprzez ofiarną pracę misjonarzy i misjonek głosi Dobrą Nowinę o Bożym miłosierdziu, szczególnie potrzebnym w godzinę śmierci.

– Módlmy się o dobre wykorzystanie czasu choroby na modlitwę w intencji ludzi pogrążonych w rozpacz i wątpiących w Boże miłosierdzie.

– Módlmy się o dar umiejętności składania cierpienia jako ofiary przebłagalnej za grzechy całego świata, szczególnie za wojny, prześladowania religijne, terroryzm i dzieciobójstwo.

– Módlmy się do św. Józefa, patrona dobrej śmierci, o pojednanie w zwaśnionych rodzinach, o pokój w sercu i ufność w Bożą miłość w chwili przejścia do wieczności.

– Módlmy się, abyśmy potrafili bez żalu pozostawić wszystkie sprawy i dobra ziemskie, a zabiegali jedynie o bliskość Boga.

– Módlmy się za nas samych, byśmy stanęli przed Panem z narę-

czem dobrych uczynków, by życie będące darem od Boga nie okazało się zmarnowane, ale świadczyło o wypełnianiu Jego woli.

Boże, przyjmij nasze cierpienia jako dar dla misji. Chroń i wspieraj tych, którzy niosą Dobrą Nowinę ludziom w krajach misyjnych. Pozwól, by ziarno zasiane ich rękami dało plon stokrotny.

Rozważania różańcowe (*tajemnice światła*)

W Roku Różańca św. Jan Paweł II wzbogacił różaniec o tajemnice światła. Są one opisem wydarzeń istotnych w życiu Jezusa Chrystusa, a zarazem w historii powstawania Kościoła. Sam Chrystus powiedział: „Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia” (J 8, 12). Te tajemnice są dla nas jak światło w ciemności, jak drogowskazy na drodze do wieczności.

1. Chrzest Pana Jezusa w Jordanie

Jezus, bezgrzeszny i niewinny, stanął między grzesznikami przed Janem, aby Go ochrzcił. Chciał pokazać drogę do Ojca przy współdziałaniu z Duchem Świętym. Chrzest jest przystąpieniem do synostwa Bożego. Odtąd sam Bóg pozwala zwracać się do siebie „Ojcze”. Oczyszczenie z grzechu pierwородnego pozwala powtarzać to oczyszczenie przez całe życie, aż do ostatniego tchnienia, gdy duszę oddajemy w ręce Ojca.

2. Cud w Kanie Galilejskiej

Jezus czyniąc pierwszy cud na prośbę swej Matki, pokazuje swą wrażliwość na codzienne potrzeby człowieka. Rozumie potrzebę wytchnienia i radości. Maryja jest pośredniczką w upraszaniu łaski. Dzięki Niej, Matce wszystkich ludów i narodów, otrzymujemy różnorodne dary. Na całym świecie są sanktuaria maryjne słynące cudami za wstawiennictwem Maryi.

3. Głoszenie Królestwa Bożego

Jezus od trzydziestego roku życia nauczał publicznie. Słuchały Go tłumy, wędrowały wraz z Nim. Głoszona przez Niego nauka była

inna od dotychczas słyszanej. Mówiła o Królestwie Bożym opartym na miłości Boga do człowieka i ludzi między sobą. Nie jest łatwo poddać się woli Boga, spełniać zalecenia Ewangelii, szczególnie gdy cierpimy i ogranicza nas choroba. Jakże łatwo winimy o to Boga! A to On wystawia nas na próbę. Jak silna jest nasza wiara, czy potrafimy odczytać Boże znaki? Czy znak krzyża jest też znakiem nadziei i zwycięstwa?

4. Przemienienie na górze Tabor

W wędrówce ku zbawieniu potrzebny jest nasz wysiłek, stałe wspinanie się na szczyty. Musimy pozwolić prowadzić się Chrystusowi, a wtedy ujrzymy Jego chwałę, która przemieni nasze serca. Jakże ważne jest, by w tej drodze, gdy zabraknie sił, znalazł się ktoś litościwy, pomocny, pełen wiary, że i grzesznicy mogą osiągnąć szczyty, jeśli tego gorąco pragną. Bliskość Jezusa opromienia, zmienia duszę.

5. Ustanowienie Eucharystii

Na każdej Mszy św. Jezus zaprasza nas do wspólnego stołu, do spożycia chleba i wina, które są Jego darem dla nas. Ten dar przysposabia nas do Bożego synostwa. Mamy mieć życie wieczne nie za nasze zasługi, ale z woli Boga, za ofiarę życia Jezusa Chrystusa. Jesteśmy skarbnicą największego daru, nosimy w sobie cząstkę Zbawiciela. Każdego dnia gorąco prosimy o nowe powołania kapłańskie, bo głód miłości Boga jest powszechny i bardziej dotkliwy od braku powszedniego chleba.

Prosimy Cię, Boże, Dawco życia, niech rozważanie tajemnic światła da nam bodziec do codziennej lektury Pisma Świętego. W nim znajdujemy wskazówki dla naszego życia. Od ponad 2000 lat potrzeby i dążenia ludzi generalnie się nie zmieniają. Bóg jest dawcą życia i nim kieruje. My mamy stosować się do Jego nauk i oczekiwać spotkania. Drogę oświeciła nam Jezus Chrystus. „Panie, nie wiemy dokąd idziesz!” – mówi Tomasz. „Ja jestem drogą i prawdą, i życiem” (J 14, 1-12) – odpowiada mu Jezus. Jakie to proste!

Czytanka różańcowa

Sakrament namaszczenia chorych jest jednym z pięciu ustanowionych przez samego Jezusa Chrystusa. Mówią o tym św. Marek (Mk 6, 13) i św. Jakub (Jk 5, 14-15). Przez ten sakrament Bóg daje chorym łaski Ducha Świętego i umacnia ufność, uzbraja przeciw pokusom i chroni od trwogi przed śmiercią. Pomaga znosić dolegliwości choroby (duchowe i cielesne), a także je przezwyciężać, pomagając powrócić do zdrowia. Przyjmując ten sakrament, otrzymuje się odpuszczenie grzechów, co prowadzi do chwały nieba. Jest to sakrament umocnienia i uzdrowienia, sakrament żyjących. Jest on udzielany również w Kościele starokatolickim i Cerkwi prawosławnej.

Chorzy to skarb dla Kościoła. Święty Jan Paweł II spotykał się z chorymi na całym świecie, miał dla nich czas w napiętym programie swych licznych, bo 104 pielgrzymek. Nawet spotkanie się wzrokiem, a cóż dopiero dotyk czy rozmowa, były dla każdego źródłem spokoju i zaufania. Chorzy mogą czuć się wybrańcami Boga, bo mają z Nim bliższy kontakt – odizolowani od zgiełku świata, mogą skupić się na serdecznej relacji z Panem Życia.

Ofiara cierpienia na rzecz misji jest cennym darem. Kościół misyjny tętni życiem, stale się rozwija. Gorliwość chrześcijan w krajach misyjnych jest szczerą, naturalną, nie obciążoną skazą „cywilizacji zachodniej”. Potrzebni są stale nowi misjonarze, duchowni i świeccy, by wspomagać i prowadzić młode Kościoły, by likwidować wyzysk ludzi, by łagodzić nierówności społeczne. Chorzy przez ofiarowanie swego cierpienia na rzecz misji stają się apostołami Kościoła – bez dalekich podróży i znajomości wielu języków – jak św. Teresa od Dzieciątka Jezus, patronka misji.

Kalina Grochocka, archidiec. katowicka

PIĄTEK – 23 X

MAŁŻEŃSTWO – RODZINA DLA MISJI

Komentarz na wejście

W kolejnym dniu Tygodnia Misyjnego wspieramy swoimi modlitwami misjonarzy i animatorów misyjnych. Dziś towarzyszy nam temat: Małżeństwo – Rodzina dla misji. Dziękujemy Bogu za naszych rodziców, którzy troszcząc się, byśmy przyjęli sakrament chrztu i dając nam świadectwo życia chrześcijańskiego, stali się dla nas pierwszymi „misjonarzami”. Dziękujemy również za wszystkie małżeństwa i rodziny, które pracują na rzecz misji w różnych zakątkach świata. Prośmy o to, by wszyscy małżonkowie czynili swoje rodziny otwartymi na potrzeby świata misyjnego.

Modlitwa wiernych

Przez wstawiennictwo świętych małżonków Zelii i Ludwika Martin, którzy są pięknym wzorem wypełniania misji, jaką zostawił nam Chrystus, zanieśmy do Boga nasze pokorne prośby.

- Za papieża Franciszka, biskupów, prezbiterów, diakonów, osoby konsekrowane, katechistów i katechetów, aby wiernie, gorliwie i z radością głosili Dobrą Nowinę całemu światu i wzywali do nawrócenia.

- Dziś szczególną modlitwą pragniemy otoczyć małżonków i całe rodziny tych, którzy poświęcają się misjom. Napełnij, Panie, ich serca radością i daj im siłę do dalszej pracy.

- Za małżonków, aby mimo tak wielu codziennych trosk, na wzór świętych Zelii i Ludwika Martin byli otwarci na potrzeby Kościoła w krajach misyjnych.

- Spraw, Panie, aby nie brakowało rodzin, które podobnie jak rodzina świętych Zelii i Ludwika Martin staną się dla swoich dzieci kolebką powołań do pracy na misjach.

- Za nas samych, abyśmy nie ustając w trosce o autentyczne nawrócenie swoich serc i umysłów, czynili je zdolnymi do głoszenia innym Chrystusa.

Wszchemogący Boże, Ty umacniasz małżeństwo swoją sakramentalną obecnością. Pokornie prosimy, uczynić serca wszystkich wiernych otwartymi i gotowymi do współpracy w wielkim misyjnym dziele Kościoła.

Rozważania różańcowe (*tajemnice bolesne*)

Rozważając dziś tajemnice bolesne, módlmy się o autentyczne nawrócenie naszych serc i umysłów. Polecajmy też Bogu wszystkie małżeństwa i rodziny, aby wzorem świętych Zelii i Ludwika Martin stawały się „Kościołami domowymi”, miejscami modlitwy, wzrostu wiary wzajemnej miłości i środowiskami budzenia powołań misyjnych w sercach dzieci. Pamiętamy dziś szczególnie o rodzicach, których dorośli już synowie i córki pracują w świecie jako misjonarze.

1. Modlitwa w Ogrójcu

„Ojciec mój, jeśli to możliwe, niech ominie mnie ten kielich” (Mt 26, 39).

Prośmy, aby w rodzinach nie zabrakło wspólnej modlitwy. Niech rodziny wspierają misyjny Kościół swoimi modlitwami i wyrzeczeniami. Niech modlą się o nawrócenie własne i całego świata.

2. Biczowanie

„Piłat kazał Jezusa ubiczować” (J 19, 1).

Prośmy za rodziców misjonarzy, którzy często cierpią „bicz” tęsknoty i troski o swoje dzieci. Umacniaj ich, Przenajświętsza Maryjo, zwłaszcza w znoszeniu trwającej latami rozłąki, gdy doskwiera cierpienie, samotność, tęsknota za własnym dzieckiem.

3. Cierniem ukoronowanie

„Uplóćszy wieniec z ciernia, włożyli Mu na głowę” (Mk 15, 17).

Prośmy za rodziców, aby nie stawiali się przeszkodą dla swoich

dzieci w odkrywaniu i realizowaniu powołania do kapłaństwa, życia zakonnego czy do pracy na misjach.

4. Droga krzyżowa

„Jeśli kto chce iść za Mną, niech weźmie swój krzyż i niech Mnie naśladuje” (Mk 8, 34).

Prośmy za małżonków i całe rodziny pracujące na misjach. Niech krzyż Chrystusa, który z tak wielkim poświęceniem i oddaniem ukazują światu, będzie zwłaszcza dla nich samych zawsze źródłem siły i znakiem ogromnej miłości Zbawiciela.

5. Ukrzyżowanie i śmierć

„Gdy przyszli na miejsce zwane Golgotą, ukrzyżowali tam Jezusa” (Łk 23, 33).

Prośmy za tych rodziców, których dzieci umarły, są w więzieniu, ciężko chorują, odeszły od wiary lub żyją niezgodnie z nauką Kościoła. Niech nie ustają w modlitwie, czerpiąc z niej siłę do zmagania z własną bezsilnością i cierpieniem.

Czytanka różańcowa

W modlitwie różańcowej towarzyszą nam dziś święci małżonkowie Zelia i Ludwik Martin pochodzący z Francji. Trzeba podkreślić, że jest to pierwsze w historii Kościoła małżeństwo, które dostąpiło kanonizacji.

Zelia i Ludwik wychowali pięć córek. Stworzyli im taką atmosferę w domu i dali tak piękne świadectwo życia wiarą, że każdej z nich dało to fundament i impuls do odczytania powołania do życia zakonnego. Jedną z ich córek jest św. Teresa od Dzieciątka Jezus.

Zelia i Ludwik swoje małżeństwo postrzegali przede wszystkim jako powołanie Boże. Każde nowe życie przyjmowali z ogromną radością. Świadectwem swego życia wskazywali córkom, jak wielką wartość ma codzienna modlitwa, Eucharystia, okazywanie miłości Bogu i bliźnim. „W Lisieux pierwszym sanktuarium terezańskim nie jest Bazylika –

mówił jej rektor o. Zambelli – ani nawet Karmel, lecz dom rodzinny Teresy, gdzie królował Bóg. Sanktuarium bowiem to miejsce, gdzie ludzie modlą się do Boga i kochają Go”.

Dla Zelii i Ludwika Martin priorytetem było zbawienie duszy, a za najlepszą broń w tej walce o duszę uznali modlitwę. Szczególnie bliską ich sercu intencją było nawrócenie grzesznika już na łożu śmierci, gdyż wiedzieli, jak wielkie ma to znaczenie. Kiedy usłyszeli o pewnym młodym człowieku, który miał umrzeć jako zatwardziały grzesznik, cała rodzina wspólnie zaczęła modlić się w tej intencji. Ofiarowano Msze św., powierzano sprawę św. Józefowi, Zelia odprawiała nowennę... i młodzieniec poprosił o udzielenie mu sakramentów na kilka godzin przed śmiercią.

Zelia i Ludwik włączali się w pomoc dziełu misyjnemu Kościoła powszechnego. Każdego roku Ludwik składał hojny datek na rzecz Papieskich Dzieł Misyjnych. Zelia była członkinią stowarzyszenia modlitwy o nawrócenie mieszkańców Wschodu.

To dzięki ich otwartości na drugiego człowieka i trosce o misję ich najmłodsza córka Teresa była tak oddana dziełu misyjnemu, że stała się wzorem pomocy misjom i została ogłoszona patronką misji.

Podczas beatyfikacji kard. José Saraiva Martins powiedział: „Dzisiaj Kościół nie podziwia tylko świętości tych synów normandzkiej ziemi jako daru dla wszystkich, ale przegląda się w tym małżeństwie Błogosławionych, które uczestniczy w tym, by uczynić ślubną suknię Kościoła piękniejszą i wspanialszą. Kościół dziękuje Bogu – mówił dalej kard. Martins, że Ludwik i Zelia są wyjątkowym przykładem rodziny wrażliwej na dzieła misyjne”.

Święci Zelio i Ludwiku, prosimy Was, aby jak najwięcej małżeństw i rodzin, idąc za Waszym przykładem i wzorem, było wrażliwych na misyjne dzieło Kościoła!

Ks. Franciszek Jabłoński, dyr. PDM archidiec. gnieźnieńskiej

SOBOTA – 24 X

KAPŁAŃSTWO – Z WIECZERNIKA NA KRAŃCE ŚWIATA

Komentarz na wejście

Gromadzimy się w naszym parafialnym Wieczerniku. Jak apostołowie trwamy na wspólnej modlitwie. Otwieramy serca na działanie Ducha Świętego. Napełniamy nasze umysły Bożą mądrością i pokojem. Dziś, w kolejnym dniu Tygodnia Misyjnego, pragniemy dziękować za dar sakramentu kapłaństwa.

Modlitwa wiernych

- Panie, Ty w Wieczerniku zgromadziłeś swoich apostołów. Prosimy Cię za papieża Franciszka, biskupów i kapłanów całego świata, by z radością głosili Dobrą Nowinę.

- Panie, Ty w Wieczerniku zesłałeś Ducha Świętego. Prosimy Cię za wszystkich misjonarzy i misjonarki oraz tych, którzy przygotowują się do posługi misyjnej, by zawsze pamiętali, że Ty ich wybrałeś, by szli i owoc przynosili.

- Panie, Ty w Wieczerniku ustanowiłeś sakramenty święte. Prosimy Cię, by ludzie wierzący każdego dnia z obfitością czerpali ze źródeł sakramentów i w ten sposób zbliżali się do Ciebie.

- Panie, Ty w Wieczerniku umywałeś nogi apostołom. Prosimy Cię o nowe i święte powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego, a także powołania misyjne, by nie zabrakło tych, którzy z miłością podejmą posługę w Kościele.

- Panie, Ty w Wieczerniku objawiłeś swe Boskie Oblicze. Prosimy Cię za zmarłych, przyjmij ich do grona zbawionych.

- Panie, Ty w Wieczerniku napełniłeś apostołów darami Ducha

Świętego i posłałeś ich na krańce świata. Prosimy za nas samych, byśmy z odwagą świadczyli o Twojej miłości tam, gdzie nas pošlesz.

Rozważania różańcowe (*tajemnice radosne*)

Przeżywając Tydzień Misyjny, stajemy wraz z Maryją przed tajemnicą sakramentu kapłaństwa. Poczujemy się w tej modlitwie jak apostołowie, którzy wraz z Matką Bożą trwali w Wieczerniku na wspólnej modlitwie. Ofiarujemy tę modlitwę różańcową za papieża Franciszka, biskupów, prezbiterów i diakonów, misjonarki i misjonarzy. Niech dziś wzniesie się wielka prośba za tych, którzy przygotowują się do kapłaństwa w seminariach całego świata. Niech Pan powołuje i z naszych wspólnot ludzi młodych, odważnych i pełnych zapału do głoszenia Dobrej Nowiny.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Maryja z radością odpowiedziała: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa Twego”. Uczmy się dziś prawdziwego zawierzenia i wiary. W scenie zwiastowania dostrzec można to, co niedługo potem dokona się w Wieczerniku. Apostołowie napełnieni darami Ducha Świętego odpowiedzą na Boży głos, by pójść na cały świat.

Prośmy o wiarę dla wszystkich, których Bóg powołuje do służby w Kościele.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryja, jak czytamy w Ewangelii, udała się do swojej krewnej Elżbiety. Poszła, by jej służyć, gdyż jej krewna była w podeszłym wieku. Uczmy się od Maryi otwartości na ludzkie problemy. Umiejmy dostrzec ludzi pokrzywdzonych i słabych.

Prośmy za wszystkich misjonarzy i misjonarki posługujących na całym świecie, by w trosce o ubogich i chorych zawsze towarzyszyło im wsparcie ludzi dobrej woli i Boże błogosławieństwo.

3. Narodzenie Jezusa

Czytamy w Ewangelii, że w Betlejem nie było miejsca dla Świętej

Rodziny. Jezus rodzi się w ubogiej stajni. Dziś minęło ponad 2000 lat, a Chrystus Pan rodzi się w każdym człowieku. Rodzi się w ludzkich sercach, które nigdy nie zaznały miłości. Przychodzi szczególnie do płaczących i zrozpaczonych, do tych, którzy utracili wszystko w swoim życiu.

Pozwólmy narodzić się w nas Chrystusowi.

4. Ofiarowanie Jezusa w świątyni

Matka Najświętsza i św. Józef postępują według przepisów Starego Testamentu. Ofiarują swoje pierworodne dziecko Bogu, by dokonać oczyszczenia. Nasze codzienne życie jest nieustannym ofiarowaniem siebie. Kapłan, który codziennie staje do modlitwy, ofiaruje Bogu siebie i ludzi, których Bóg powierzył jego pieczy.

Prośmy, byśmy umieli swoje życie składać w bezinteresownym darze.

5. Odnalezienie Jezusa w świątyni

Jezus pozostał w jerozolimskiej świątyni. Tam wypełnił wolę swego Ojca. Mimo młodego wieku wyjaśniał pisma i dawał wiele mądrych odpowiedzi. W naszym życiu Bóg nie pozostawia nas samych. W Wieczerniku dał nam moc Ducha Świętego. Od tego momentu chodzimy w blasku Jego mądrości. Posyła nam także tych, którzy wyjaśniają nam Pismo Święte i prawdy wiary.

Prośmy dziś o mądrość dla głoszących słowo Boże i tych, którzy je przyjmują.

Dziękujemy Ci, Panie, za dar wspólnej modlitwy, polecamy Ci całe dzieło misyjne Kościoła. Maryjo, Gwiazdo Nowej Ewangelizacji, miej w opiece wszystkich powołanych do kapłaństwa służebnego. Amen.

Czytanka różańcowa

Opowiadanie z Dziejów Apostolskich burzy nasze nieco sielankowe wyobrażenie o pierwotnej wspólnotie chrześcijańskiej. W rzeczywi-

stości był to Kościół męczenników, który – tak jak jego Pan – płacił najwyższą cenę za swoją wierność Bogu. Temu właśnie Kościołowi zostaje udzielony Duch Święty jako moc z wysoka. Apostołowie po zesłaniu Ducha Świętego wyszli na ulice Jerozolimy, gotowi oddać życie za Jezusa. Wyszli uzbrojeni w Jego moc i dary. Bóg pozwolił im przemawiać w różnych językach i docierać do zebranych tam ludzi. Wieczernik jest początkiem misyjnego dzieła Kościoła. To stamtąd apostołowie i ich następcy zostają posłani do pogan i innych z domu Izraela. Pierwsi misjonarze posłani przez Chrystusa będą mieć zadanie prowadzenia Bożej owczarni. Będą odtąd paść swoje owce Bożym słowem i sakramentami, nie swoją mocą, lecz mocą Ducha Świętego, otrzymanego w Wieczerniku.

Papież Franciszek mówiąc o sakramencie kapłaństwa, wyjaśnia jego trzy aspekty. Pierwszy to stać na czele wspólnoty. Drugi aspekt to gorąca miłość osoby powołanej do Kościoła. Ostatnim jest ożywanie daru otrzymanego podczas święceń kapłańskich. Papież swoje rozważanie kończy ciekawym pytaniem: Co trzeba zrobić, by zostać kapłanem? Gdzie się sprzedaje dostęp do kapłaństwa? I kontynuuje z radością: Kapłaństwa nie można kupić. Tego daru się nie sprzedaje! Jest to inicjatywa Boga. Pan powołuje. Powołuje każdego z grona tych, którzy mają zostać kapłanami. Być może i dziś w tej wspólnotce parafialnej są ludzie, którzy myślą o kapłaństwie i czują w sercu powołanie, chęć, by całe życie poświęcić Bogu, by służyć innym. Ten głos trzeba pielęgnować. Ten Boży dar należy rozwijać i pytać Chrystusa, co dalej. Wieczernik staje się więc miejscem umocnienia i wyzbycia się lęku. Wejdźmy dziś z wiarą do Wieczernika i dostrzeżmy tych, którzy czekają na Ewangelię. Nie bójmy się odpowiedzieć na głos Chrystusa wzywającego do pójścia za Nim. Pójdźmy i stańmy się Jego apostołami.

Ks. Łukasz Zygmunt, dyr. PDM diec. kieleckiej

DODATEK DLA DZIECI

MSZA ŚWIĘTA

Komentarz na wejście

Dziś, podczas Światowego Dnia Misyjnego, zgromadziliśmy się przy ołtarzu, by modlić się w intencji wszystkich misjonarzy oraz dzieci, które jeszcze nie poznały Pana Jezusa. Będziemy również prosić dobrego Boga w swojej intencji, abyśmy zawsze byli Jego gorliwymi apostołami, którzy świadczą o Nim całym swoim życiem.

Homilia

Zbliżały się wakacje. W pewnej klasie nauczyciel życzył wszystkim swoim uczniom radosnego odpoczynku. To była dobra klasa, w pełni zasłużyła na wspaniałe wakacje. Prawie każdy uczeń otrzymał dodatkowy dyplom lub nagrodę. Wychowawca pochwalił dzieci, a na koniec spotkania zwrócił się do nich z prośbą: „Chciałbym prosić kilkoro z was o pomoc w czasie wakacji. Może na dwa, trzy dni. Nasza klasa będzie już po remoncie i trzeba ją ładnie posprzątać – umyć, wyszorować... Pani woźna nie poradzi sobie sama. I co o tym myślicie?”. Zapadła cisza. Uczniowie opuścili wzrok. Szkoda przecież tracić wolne dni na taką nieciekawą i ciężką pracę. Nikt się nie zgłosił.

Można śmiało powiedzieć, że Pan Jezus często przypomina takiego nauczyciela. Mówi do nas: „Cieszę się, że sobie radzicie, że lubicie swój kościół, że pamiętacie o modlitwie. Ale potrzebuję też ochotników, którzy poświęcą mi część swojego życia i wykonają dodatkową pracę. Trzeba pojechać na misje i opowiedzieć o mnie tym ludziom, którzy jeszcze nie słyszeli mojej nauki. Należy bowiem uczynić świat lepszym miejscem dla wszystkich ludzi i pokazać im drogę do nieba”.

A jaka będzie nasza odpowiedź?

Z całą pewnością nie wszyscy mogą pojechać do dalekich krajów.

Ale wszyscy możemy zrobić wiele dobrych rzeczy tutaj, w swoim domu, w swoim najbliższym otoczeniu – na podwórku, w szkole... I tak na przykład dużo ludzi poświęca część swoich wakacji, aby pójść na pielgrzymkę i ofiarować ją w intencji misjonarzy albo pokoju na świecie. Są też tacy, którzy mówią wtedy: „Po co im to? Urlop przecież jest krótki i trzeba porządnie odpocząć”. Wiele innych osób zgłasza się do wolontariatu i pomaga w odpoczynku ludziom niepełnosprawnym albo starszym. Inni do swoich domów zapraszają dzieci z ubogich obszarów, nierzadko zza granicy. Jeszcze inni pamiętają o kimś, kto żyje blisko, może nawet za ścianą, ale z powodu choroby, ubóstwa lub starości nigdy nie wyjeżdża na wakacje. A oni zabierają ich samochodem na piknik za miasto...

Można więc zostać apostołem i misjonarzem prawie nie ruszając się ze swojego miasta czy wioski. Poproście Pana Jezusa o dobre pomysły. Zastanówcie się, co każdy z nas może zrobić dla misji i misjonarzy? Zapytajcie księdza lub katechetę, poszukajcie w Internecie, porozmawiajcie z rodzicami. A może przyłączcie się do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci i razem z innymi dziećmi będziecie wspierać misję? Każdy z nas bowiem, mocą chrztu świętego, ma obowiązek głoszenia Ewangelii.

Ks. Janusz Stańczuk, Warszawa

Modlitwa wiernych

Zachęcenii słowami *Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam* (Mt 7, 7), przychodzimy do Ciebie, dobry Boże, z naszymi wspólnymi prośbami i modlitwami:

1. *Ty jesteś Piotr [czyli Skała] i na tej Skale zbuduję Kościół mój* (Mt 16, 18). Módlmy się za papieża Franciszka, aby był światłem dla poszukujących prawdy, nadziei i miłości. *Ciebie prosimy...*

2. *Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego* (Mt 28, 19). Módlmy się za misjo-

narzy i misjonarki, aby z odwagą i gorliwością głosili Dobrą Nowinę ludziom wszystkich kontynentów. *Ciebie prosimy...*

3. *Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię* (Mk 1, 15). Módlmy się za dzieci zaangażowane w Papieskie Dzieło Misyjne, aby poprzez swoje nawrócenie stawały się jeszcze bardziej wrażliwe na potrzeby duchowe i materialne swoich rówieśników. *Ciebie prosimy...*

4. *Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie* (Mk 10, 14). Módlmy się za dzieci, które nie mogą swobodnie wyznawać swojej wiary. Za dzieci prześladowane, bezbronne, chore, ubogie, aby mogły doświadczać Twojej i naszej miłości. *Ciebie prosimy...*

5. *Ja jestem drogą, prawdą i życiem* (J 14, 6). Módlmy się za zmarłych misjonarzy oraz za zmarłych członków Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci, aby po trudach życia doświadczyli radości przebywania z Tobą w chwale. *Ciebie prosimy...*

6. *A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata* (Mt 28, 20). Módlmy się za nas, zgromadzonych wokół ołtarza, abyśmy, umocnieni Twoim Ciałem i Krwią, stawali się prawdziwymi misjonarzami pośród naszych bliskich i rówieśników. *Ciebie prosimy...*

Boże, który zawsze się o nas troszczysz i nam pomagasz, wejrzyj na nasze prośby i modlitwy, i udziel nam tych darów, których teraz najbardziej potrzebujemy, przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Procesja z darami

Boże, Ojczy, przynależność do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci zobowiązuje nas do niesienia *światła solidarności szczególnie tam, gdzie wyjątkowo gęste są ciemności ubóstwa, cierpienia i wojny*, jak mówił św. Jan Paweł II. Przynosimy dziś do ołtarza symboliczne dary, które są wyrazem naszej troski o misję oraz misjonarzy na całym świecie.

STUŁA – Jezu, polecamy Ci tych mieszkańców krajów misyjnych, którzy żyją w ciemności grzechu, aby mogli doświadczyć Twojej miłości w sakramencie pokuty i pojednania.

BLOK, KREDKI, OŁÓWKI – nie wszystkie dzieci mają możliwość uczęszczania do szkoły. Jezu, polecamy Ci tych spośród naszych małych braci i sióstr, którzy z powodu biedy nie mają dostępu do nauki.

RÓŻANIEC MISYJNY – nasze ręce są małe, więc niewiele możemy zrobić. Nasze głosy są słabe, więc niewielu nas usłyszy. Przynosimy zatem swoje zobowiązania do modlitwy za naszych rówieśników z krajów misyjnych, którzy doświadczają niezgody i bezdomności.

KRZYŻ I ATLAS – w wielu rejonach świata toczą się wojny, wielu chrześcijan umiera. Wszystkim prześladowanym z powodu Twojego Imienia dodaj odwagi i męstwa w dźwiganiu codziennego krzyża.

BIBLIA – jest wyrazem naszej troski o misjonarzy, którzy głoszą Dobrą Nowinę. Niech im nigdy nie zabraknie gorliwości i sił w działalności ewangelizacyjnej.

CHLEB I WINO – już za chwilę staną się Twoim Ciałem i Krwią. Wraz z tym darem przynosimy swoje pragnienie stałego przebywania z Tobą i świadczenia o Tobie wśród naszych rówieśników.

S. Konsolata MSC, Wilkanów, diec. świdnicka

ROZWAŻANIA RÓŻAŃCOWE

Tajemnice radosne

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Anioł przyszedł do Maryi i powiedział, że Bóg wybrał Ją, aby stała się Mamą dla Jego Syna. Maryja wiedziała, że to zadanie będzie bardzo trudne, ale bezgranicznie zaufała i odpowiedziała „tak”.

Dla nas też Pan Bóg ma jakieś zadania. I też posyła do nas anioły – kolegę, siostrę czy misjonarza. Może to właśnie ciebie zaprasza do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci, by pomagać dzieciom, które jeszcze nie znają Jego Syna Jezusa?

Maryjo, chcemy tak jak Ty zaufać Panu Bogu i z radością Mu odpowiadać „tak”.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryja dowiedziała się, że jej kuzynka Elżbieta potrzebuje pomocy. Pospieszyła więc do niej, choć sama też potrzebowała opieki. Ich spotkanie to eksplozja radości. Żeby być dobrym, wystarczy chcieć.

Maryjo, chcemy tak jak Ty troszczyć się o naszych krewnych i przyjaciół, o ludzi potrzebujących pomocy...

3. Narodzenie Pana Jezusa

W małej stajence urodził się Jezus, który zbawił cały świat. Stajenka była bardzo uboga, ale otwarta i każdy mógł przyjść do nowo narodzonego Dzieciątka.

Od tamtej chwili minęło dwa tysiące lat, a mimo to wiele dzieci dalej nie zna tajemnicy narodzenia Zbawiciela. Ich serca wciąż czekają...

Maryjo, chcemy tak jak Ty dbać o swoją skromność, by każdy człowiek mógł zobaczyć mieszkającego w nas Jezusa.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

Maryja z Józefem, posłuszni nakazom swojej religii, przynieśli

Dziecię Jezus do świątyni. Nie mogli zatrzymać Go jedynie dla siebie, bo On przyszedł na świat do wszystkich ludzi.

Kto poznał Pana Jezusa, nie może zatrzymać Go tylko dla siebie. Misjonarze pokonują tysiące trudności, aby zanieść Jego naukę tam, gdzie jej nie znają.

Maryjo, chcemy tak jak Ty dzielić się Jezusem z innymi.

5. Znalezienie Pana Jezusa

Kiedy Jezus miał 12 lat, rodzice zabrali Go na pielgrzymkę do Jerozolimy. Jednak w drodze powrotnej stracili Go z oczu. Bardzo się przestraszyli i natychmiast zaczęli szukać, a gdy odnaleźli – odzyskali szczęście.

Jeśli nie ma z nami Jezusa, trzeba Go natychmiast odnaleźć. Gdzie? W sakramentach. Jednak wielu ludzi nie ma dostępu do sakramentów. W Afryce, Ameryce, Oceanii i Azji dużo dzieci żyje w strachu z powodu wojny, przymusowej pracy, chorób i głodu. Kto im zanieś Jezusa?

Maryjo, gdy stracimy z oczu Twojego Syna, pomóż Go nam odnaleźć i nieść tym, którzy Go bardzo potrzebują.

Anna Sobiech, Warszawa PDM

Tajemnice światła

Modląc się razem z Maryją tajemnicami światła, przeżywamy najważniejsze wydarzenia z życia Pana Jezusa, kiedy rozpoczyna swoją działalność i głosi Dobrą Nowinę, gdy ustanawia Eucharystię, aby zostać z nami aż do skończenia świata, i wreszcie gdy w chwale ukazuje się apostołom na Górze Tabor, aby w ten sposób umocnić ich do wytrwania przy Nim, gdy zostanie wydany na śmierć.

Rozważając te tajemnice, w sposób szczególny módlmy się za papieża Franciszka, aby Jezus napełniał go pokojem i miłością w realizacji jego misji. Módlmy się również za misjonarzy, którzy na wszyst-

kich kontynentach głoszą Ewangelię, by ich słowom i czynom towarzyszyła moc Ducha Świętego. Prośmy Go także, by wszyscy ludzie mogli usłyszeć Dobrą Nowinę o zbawieniu.

1. Chrzest Jezusa w rzece Jordan

DZIECKO: Panie Jezuu, dlaczego Ty, Syn Boży, przyjąłeś chrzest od Jana? Przecież jako Bóg nie potrzebowałeś tego!

JEZUS: Chciałem przyjąć chrzest od Jana tak samo jak ci, którzy przyszedli, bo pragnęli oczyścić się z grzechów. Moje zanurzenie było zapowiedzią śmierci i zmartwychwstania, przez które pokonałem śmierć i grzech. Kiedy wyszedłem z wody, otworzyło się nade mną niebo, a Ojciec mój powiedział, że jestem Jego ukochanym Synem.

DZIECKO: Już rozumiem! Każdy ochrzczony, bez względu na kolor skóry, język czy narodowość jest ukochanym dzieckiem Boga Ojca, za które Ty, Boży Syn, oddałeś życie. Dziękuję Ci, Jezuu, że mi o tym przypominasz.

2. Cud w Kanie Galilejskiej

DZIECKO: Panie Jezuu, dziwny był ten Twój pierwszy cud. Przemieniłeś na weselu wodę w wino. Przecież młoda para sama powinna zatroszczyć się o takie rzeczy. Czy było to takie ważne?

JEZUS: Żadna ludzka radość, ale też i troska nie są mi obojętne. Widziałem wtedy smutek tych młodych ludzi, gdy zabrakło im wina dla gości. Widzę również cierpienia wielu współczesnych ludzi, którzy nie mają środków do życia. Widzę cierpienia rodziców, gdy nie mają, co dać jeść swoim dzieciom. Widzę cierpienia dzieci, które zamiast iść do szkoły, muszą ciężko pracować. Pragnę pomagać im przez wasze ręce, jak pomogłem na weselu, gdy poprosiła mnie o to Mama.

DZIECKO: Jezuu, dziękuję, że mogę być Twoim małym misjonarzem. Dziękuję za wszystkie dzieci z Papieskiego Dzieła Misyjnego. Modlę się, żeby nigdy nie zabrakło nam zapału do niesienia pomocy przez modlitwy, ofiary i wyrzeczenia. Przyjmuj je codziennie, przemieniaj

nasze serca jak wodę w Kanie i otwieraj je na potrzeby rówieśników z krajów misyjnych.

3. Jezus głosi Dobrą Nowinę i wzywa do nawrócenia

DZIECKO: Panie Jezu, trzy lata chodziłeś drogami Galilei. Głosiłeś, że bliskie jest królestwo Boże i wzywałeś do nawrócenia. To było dwa tysiące lat temu. Dlaczego więc dzisiaj tak wielu ludzi nadal Ciebie nie zna?

JEZUS: Tak bardzo chciałem, żeby wszyscy przyjęli Dobrą Nowinę o królestwie mojego Ojca. Chciałem, żeby uwierzyli, że jest On dobry, że kocha każdego człowieka, nawet grzesznika, na którego czeka jak pasterz na zagubioną owieczkę. Ciągle im o tym przypominałem. A na koniec dałem największy dowód miłości, ofiarując za ludzi własne życie, a zadanie głoszenia królestwa przekazałem apostołom. Dzisiaj także wybieram misjonarzy i wysyłam ich na krańce Ziemi, aby wszędzie i wszystkim głosili moją Ewangelię. Niestety, nie wszyscy przyjmują ją z otwartym sercem.

DZIECKO: Jezu kochany! Umacniaj misjonarzy, dodawaj im sił i radości. Pomagaj szczególnie tym, którzy spotykają się z odrzuceniem i samotnością. Modłę się także o nowe powołania misyjne, żeby nie zabrakło tych, którzy zanoszą Ciebie w słowie i Eucharystii wszystkim mieszkańcom świata.

4. Jezus przemienia się na Górze Tabor

DZIECKO: Panie Jezu, na Górę Tabor zabrałeś ze sobą Piotra, Jakuba i Jana. Pozwoliłeś im zobaczyć siebie w chwale swego Bóstwa.

JEZUS: Wiedziałem, że będę cierpieć. Chciałem ich umocnić na trudne chwile, które czekały ich podczas mojej męki. Pozwoliłem im doświadczyć, jak dobrze być blisko serca Boga. Wtedy nawet cierpienie staje się drogą do nieba. Na świecie mam wielu przyjaciół, którzy mnie kochają. Nie chcą wyrzec się wiary we mnie, choć z tego powodu są prześladowani, a nawet oddają za mnie życie. Dla nich mam szczególne miejsce w domu mojego Ojca, w niebie.

DZIECKO: Panie Jezu, będę się modlić za prześladowanych za wiarę. Niech Twoja Mama, Maryja, otoczy ich swoją opieką i umocni w chwilach cierpienia, a jeśli przyjdzie im oddać życie, zabierz ich do domu Ojca i przytul do swego kochającego Serca.

5. Ustanowienie Eucharystii

DZIECKO: Panie Jezu, dałeś nam siebie w chlebie i winie. To wielka tajemnica wiary.

JEZUS: Ukochałem was tak bardzo, że zostałem w kruchym kawałku chleba, w Komunii św. Bardzo pragnę być przyjmowany i kochany. Stałem się więźniem miłości w tysiącach tabernakulów na całym świecie. Mieszkam w pięknych bazylikach Europy i w ubogich kościołach Ameryki Południowej, w afrykańskim buszu, na wyspach Oceanii i wśród cierpiących prześladowania za wiarę mieszkańców Azji.

DZIECKO: Panie Jezu, dziękuję Ci za skarb wiary, za Twoją obecność w Eucharystii, za kapłanów, którzy nam Ciebie dają. Modłę się za tych, którzy w Ciebie nie wierzą, aby otworzyli swoje serca dla Ciebie.

*S. Michaela Szczepańska, Wspólnota Sióstr Uczennic Krzyża,
Kościerzyna, diec pelplińska*

Tajemnice bolesne

Zapraszamy dziś do modlitwy różańcowej, dzięki której przemierzmy świat wzdłuż i wszerz. Poszczególne dziesiątki ofiarujemy za konkretny kontynent, prosząc Pana Jezusa i Jego Mamę, Maryję, o pokój na świecie, o miłość i radość dla naszych rówieśników, a także o potrzebne łaski dla misjonarzy i misjonek. Niech przesuwane paciorki misyjnego różańca pomogą tym, którzy jeszcze czekają na Ewangelię.

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogródcu

Jest noc. Wokół ciemno. W ogrodzie Oliwnym słyhać szept Jezusa: *Ojczy, nie moja, lecz Twoja wola niech się spełni.* Męka, która Go czeka,

będzie straszna i On o tym wie. W rozmowie ze swoim Ojcem szuka siły, by udźwignąć grzechy całego świata.

Dziś również Pan Jezus słucha szeptu modlitw milionów dzieci samotnych, chorych i porzuconych.

Nawróć, Panie, nasze serca, by się szeroko na Twoją miłość otwierały i tak jak Ty kochały.

W tym dziesiątku różańca świecę koloru zielonego zapalamy, o misjonarzach i dzieciach z Afryki pamiętamy.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Pan Jezus stoi przywiązany do słupa. Słyszcć świst bicia. Okrutni są Jego oprawcy. Nie mają żadnej litości. Raz po raz padają uderzenia na Jego plecy, które są już niemiłosiernie poranione. Rana na ranie. Ból potworny.

Dziś również Pan Jezus jest biczowany w dzieciach porywanych, torturowanych i wykorzystywanych do pracy ponad siły.

Nawróć, Panie, nasze serca, by się szeroko na Twoją miłość otwierały i tak jak Ty kochały.

W tym dziesiątku różańca świecę koloru żółtego zapalamy, o misjonarzach i dzieciach z Azji pamiętamy.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

Oto człowiek – mówi Piłat i wskazuje na umęczonego Jezusa. Na Jego poranione ramiona zarzucono kawałek purpurowego sukna, na głowę wciśnięto koronę z cierni, a w ręce włożono trzcinę zamiast berła. Wyśmiany i wyszydzony stoi przed ludźmi. Jednak nie przestaje kochać.

Dziś Pan Jezus jest również wyszydzany i wyśmiewany w dzieciach, które nie wstydzą się swojej wiary.

Nawróć, Panie, nasze serca, by się szeroko na Twoją miłość otwierały i tak jak Ty kochały.

W tym dziesiątku różańca świecę koloru białego zapalamy, o kapłanach i dzieciach z Europy pamiętamy.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

Jest już jasny dzień. Jezus idzie uliczkami Jerozolimy i dźwiga krzyż. Jedni stoją i patrzą, inni śmieją się i przeklinają, a jeszcze inni są obojętni. Krzyż jest bardzo ciężki. Jezusowi powoli brakuje sił. Jednak na Jego krzyżowej drodze jest Maryja, jest Weronika, jest Szymon i płaczące kobiety. To Mu wystarcza, by donieść krzyż na Golgotę.

Dziś Pan Jezus również dźwiga ciężki krzyż w dzieciach zmagających się z głodem i bezdomnością.

Nawróć, Panie, nasze serca, by się szeroko na Twoją miłość otwierały i tak jak Ty kochały.

W tym dziesiątku różańca świecę koloru czerwonego zapalamy, o misjonarzach i dzieciach z Ameryki pamiętamy.

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

Jezus cicho wypowiada słowa: *Wykonało się*. I umiera. Jego serce przestaje bić. Wokół zrobiło się ciemno. Pod krzyżem stoi Maryja, Jan i Maria Magdalena. Patrzą na Jezusa ze łzami, ale też z ogromną miłością. Nie było przecież innej drogi, by otworzyć nam niebo, by nas odkupić. A On umiłował nas do końca.

Dziś Pan Jezus umiera również w dzieciach niekochanych i niechcianych.

Nawróć, Panie, nasze serca, by się szeroko na Twoją miłość otwierały i tak jak Ty kochały.

W tym dziesiątku świecę koloru niebieskiego zapalamy, o misjonarzach i dzieciach z Oceanii pamiętamy.

S. Maria Jana Bochenek CSFF, Wrocław

Tajemnice chwalebne

Poprzez chwalebne tajemnice różańca świętego bierzemy udział w największej radości całego Kościoła. Prośmy teraz Maryję, aby nasze serca były jak Jej serce i aby o Jej miłości do każdego z nas usłyszeli wszyscy ludzie na świecie.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

„Wy się nie bójcie! Gdyż wiem, że szukacie Jezusa Ukrzyżowanego. Nie ma Go tu, bo zmartwychwstał, jak powiedział” (Mt 28, 5-6).

Każdy z nas czasem się boi – może śmierci mamy, taty, dziecka, babci, dziadka lub kogoś bliskiego. Boi się choroby, utraty ulubionego przedmiotu czy złego psa. Boimy się wielu różnych rzeczy. Pan Jezus mówi do nas, że On pokonał te wszystkie lęki, zmartwychwstał i żyje. Jednak żebyśmy mogli to odczuć, potrzebna jest nam bardzo bliska i serdeczna więź z Nim, naszym Zbawicielem.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

„Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzycie w Boga? I we Mnie wierzcie! W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce” (J 14, 1-2).

Nie możemy się nie cieszyć wiedząc, że w niebie mamy przygotowane miejsce. I tam czeka na nas sam Pan Jezus, Najświętsza Maryja, aniołowie i nasi bliscy, którzy przyszli tu przed nami. Nawet w tej chwili w wielu krajach świata chrześcijanie umierają za wiarę, ponieważ wiedzą, że czeka na nich wspaniała nagroda w niebie.

3. Zesłanie Ducha Świętego

„Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden” (Dz 2, 2-3).

Taka scena wydaje się nam nieprawdopodobna – gwałtowny wiatr i rozdzielający się ogień nad głowami zgromadzonych w Wieczerniku. Ten sam Duch Święty przychodzi do nas. Nie widzimy ognia, ale czasem czujemy go w sercu, kiedy czegoś bardzo mocno pragniemy. Czujemy, jakby nas gonił wiatr, kiedy chcemy podzielić się z przyjacielem jakąś radosną nowiną.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

„Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy. Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia” (Łk 1, 46-48).

Jakże szczęśliwa była Maryja, kiedy pod swoim sercem czuła bicie serca Pana Jezusa. Kiedy jesteśmy szczęśliwi, czujemy się jak w niebie. I tak się stanie, kiedy będziemy tam przebywali razem z Maryją.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową Nieba i Ziemi

„Potem wielki znak się ukazał na niebie: Niewiasta obleczona w słońce i księżyc pod jej stopami, a na jej głowie wieniec z gwiazd dwunastu” (Ap 12, 1).

Jakże piękną i potężną Królową jest Maryja – Królowa Nieba i Ziemi. Nikt na świecie nie ma takiego królestwa. A jednocześnie jest Kobieta z Nazaretu, pokorną „Służebnicą Pańską”. I zawsze jest z nami. Nie musimy czekać do Niej na audiencję. Ona jest zawsze na wyciągnięcie ręki.

Maryjo, wstawiaj się zawsze za nami i prowadź do nieba, gdzie oczekuje nas Twój Syn, a nasz Zbawiciel, Jezus Chrystus.

Elżbieta Polkowska, Warszawa PDM

KATECHEZA DLA DZIECI MŁODSZYCH

TEMAT: ODPOWIEDZIALNI ZA MISJE

CEL OGÓLNY: budzenie świadomości misyjnej i wspólnej odpowiedzialności za misje.

CELE SZCZEGÓLWE: uczeń wie, co to jest Niedziela Misyjna; rozumie, w jaki sposób jest odpowiedzialny za misje; dostrzega potrzebę zaangażowania się w działalność misyjną.

FORMY PRACY: praca zbiorowa, praca w grupach.

METODY PRACY: pogadanka, wykład, skojarzenia.

MATERIAŁY: arkusze papieru i flamastry do pracy w grupie, tablica, magnesy, plansze z postaciami różnych osób (lub nazwami).

PRZEBIEG KATECHEZY:

I. Wprowadzenie

1. Katechezę rozpoczynamy modlitwą, np. słowami piosenki Magdy Anioł pt. „Chwała Tobie, Panie”.

2. Dzieci przypominają zdobytą już wcześniej wiedzę:

K: Jaki sakrament włącza nas do wspólnoty Kościoła?

U: Chrzest.

K: A co to są misje?

Odpowiedzi uczniów można zapisywać na tablicy. Dzieci podają również skojarzenia ze słowem „misje”.

K: Kto jest odpowiedzialny za misje?

Do tablicy przyczepiamy obrazki (ewentualnie napisy) przedstawiające różne osoby, grupy, stany – np. dorosłych, młodzież i dzieci; biskupów, księży, siostry zakonne; nauczycieli i rodziców; lekarzy, prawników, murarzy... Dzieci wybierają obrazki z osobami odpowiedzialnymi za misje. Podsumowujemy pracę.

K: Do wspólnoty Kościoła zostajemy włączeni na mocy chrztu i wówczas stajemy się odpowiedzialni za misyjne dzieło. Zatem wszyscy jesteśmy wezwani, aby naszym dalekim braciom i siostram mówić o miłości Pana Boga do ludzi.

II. Rozwinięcie

K: A czy wszyscy ludzie pamiętają, że są odpowiedzialni za działalność misyjną?

U: Niektórzy pamiętają, ale wielu nawet o tym nie wie.

K: I właśnie z tego powodu w Kościele są podejmowane różne inicjatywy, które mają uświadomić wszystkim, że razem musimy troszczyć się o misje. Do takich działań zaliczamy NIEDZIELĘ MISYJNĄ, którą wkrótce będziemy obchodzić. Ustanowił ją dawno temu jeden z papieży – Pius XI, który pragnął, aby był to dzień wzajemnego wsparcia i solidarności pomiędzy wszystkimi wspólnotami Kościoła. I wtedy w naszych parafiach księża głoszą kazania o misjach. Czasem też odwiedzają nas misjonarze i osobiście opowiadają o swojej pracy misyjnej. Tego szczególnego dnia zbierane są również ofiary na Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary, które troszczy się o wszystkich misjonarzy, nie tylko polskich.

A czy wiecie, w jaki sposób możemy na co dzień włączać się w działalność misyjną?

Dzielimy klasę na grupy, np. czteroosobowe. Dzieci z poszczególnych zespołów zapisują na kartkach swoje propozycje, w jaki sposób mogą włączyć się w działalność misyjną. Wyniki przedstawiają ich przedstawiciele na forum klasy. Odpowiedzi notujemy na tablicy (modlitwa, post, ofiara pieniężna, przyłączenie się do ogniska misyjnego, czytanie prasy misyjnej itd.).

III. Zakończenie

K: Wiemy już, że każdy z nas jest odpowiedzialny za misję. Wiemy również, w jaki sposób możemy je wspierać. Z pewnością niejednokrotnie słyszeliście, że misjonarze nie tylko głoszą Pana Jezusa, ale również podejmują inne działania, jak choćby budowę szkół, szpitali, sierocińców. Prowadzą liczne dzieła charytatywne. To wszystko jest niezwykle ważne i potrzebne, bo nie można nikogo pozostawić w potrzebie. Jednak musicie też wiedzieć, że misjonarzem jest nie tylko ten człowiek, który wyjeżdża do dalekich krajów, ale każdy z nas, kto wspiera duchowo i materialnie ich działania. Również ten, kto swoim przykładem życia będzie świadczył w swoim środowisku – w domu, na podwórku, w szkole – o miłości Boga do każdego człowieka.

A teraz podsumujmy dzisiejszą katechezę: jakie zadania misyjne stoją przed nami?

U: Modlitwa za misję i misjonarzy. Wspieranie ich działań. Modlitwa i troska o rówieśników z krajów misyjnych. Bycie misjonarzem w swoim środowisku.

K: Jako pracą domową ułóżcie krótką modlitwę za misję.

Katechezę kończymy modlitwą.

Martyna Zielińska, Radomsko, archidiec. częstochowska

INSCENIZACJA NA ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY

Chleb i modlitwa

Występują: babcia, dziadek, Piotruś, Kasia, misjonarz, dzieci (1-3)

BABCIA:

Dobry Boże! Piotruś, nie wyrzucaj chleba!

PIOTRUŚ:

Ale upadł mi na podłogę!

BABCIA:

Więc wyrzucić trzeba?

PIOTRUŚ:

To chleb tylko...

BABCIA:

Piotruś, ale to dar Boga,
którego nie ma pod dostatkiem Afryka uboga,
którego nie mają inne biedne kraje,
choć nam się tak zwykły i marny wydaje!

KASIA:

Ojej, babciu, o czym wy tu rozmawiacie?

BABCIA:

O naszym biednym i ubogim bracie.

KASIA:

Twoim bracie? Nie wiedziałam, babciu, że masz brata!

BABCIA:

Chodzi tu o wszystkich ludzi, o braci ze świata!
Jesteśmy rodziną, więc pomagać trzeba!

PIOTRUŚ:

To ja im zaniosę zaraz trochę chleba!

DZIADEK:

Oj, to kawał drogi będziesz miał, kochany.
Możemy im pomóc, lecz nie tak, mój mały.

BABCIA:

Proszę, byście oczy na chwilę zamknęli
i w myślach misje w Afryce ujrzeli...

Babcia, dziadek, Piotruś i Kasia siadają z zamkniętymi oczami, wchodzi misjonarz i dzieci

MISJONARZ:

Chodźcie, dzieci. Pięknie te cegły nosicie!

DZIECKO 1:

Bo ojciec kochany, wstaliśmy o świcie!

DZIECKO 2:

Będzie to największa w naszym świecie szkoła!

DZIECKO 3:

Chodźcie już na obiad, misjonarz nas woła!

MISJONARZ:

Wpierw zmówmy modlitwę: *Pobłogosław Boże,
ten posiłek, by nam siły dodał, proszę.
Za te wszystkie dary Tobie dziękujemy.
Amen.*

DZIECKO 1:

To co dzisiaj jemy?

Och, kromeczka chleba! Cała dla każdego?

Wczoraj po połowie, dziś cała!

DZIECI RAZEM:

Smacznego!

DZIECKO 2:

Jedzmy szybko i wracajmy, by szkołę budować!

DZIECKO 3:

Tak bym chciała móc się uczyć, czytać, literować.

Misjonarz i dzieci wychodzą

PIOTRUŚ:

Tak się cieszyć ze szkoły i z kawałka chleba?

DZIADEK:

Tak się cieszy tylko ten, który nic nie ma.

PIOTRUŚ:

Może ja im oddam część kieszonkowego?

Żeby sobie zjadły dzieci coś smacznego!

BABCIA:

Bardzo to gest miły, ale to nie wszystko,
ważne by być przy nich codziennie już blisko.

KASIA:

One są daleko, więc to niemożliwe.

BABCIA:

Kasiu, najważniejsze, by im dawać siłę.

DZIADEK:

A najlepszą siłą jest modlitwa przecież,
modlić się powinni wszyscy tu, na świecie.
O to by w tych krajach też Boga poznano,
modlić się musimy, by Go pokochano.

KASIA:

Też się będę modlić, skoro to pomoże!

PIOTRUŚ:

I ja do pacierza swoje rączki złożę!

DZIADEK:

Lud Boży to jedna rodzina, więc trzeba się wspierać,
warto zacząć tę modlitwę za misje już teraz!

BABCIA:

Modlą się zarówno dzieci, a także dorośli,
z wyższym wykształceniem oraz ludzie prości.
Bo to w święto misji papież przypomina,
że my – Boże dzieci – to jedna rodzina!
I musimy miłość Boga nieść w świat cały,
aby wszystkie dzieci też już Go poznały!

Klara Makarczyk, Wołomin, diec. warszawsko-praska

OBRZĘD PRZYJĘCIA DZIECI DO PAPIESKIEGO DZIEŁA MISYJNEGO

Drogie dzieci! Przez pewien czas przygotowywałyście się, aby teraz w sposób pełniejszy uczestniczyć w misyjnej działalności Kościoła. Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci, którego szeregi dzisiaj powiększycie, obejmuje swą troską dzieci z krajów misyjnych – które jeszcze nie znają Pana Jezusa i cierpią z powodu różnego rodzaju niesprawiedliwości – a także pracujących wśród nich misjonarzy.

Znając wasze zamiary, powiedzcie wobec swoich rodziców, rodzeństwa i wszystkich tu obecnych, czy dobrowolnie i z ochotą podejmujecie się zadań, które stawia przed wami wasze misyjne dzieło. Pytam więc was:

CELEBRANS:

Czy chcecie pomagać dzieciom i misjonarzom z krajów misyjnych?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Skoro wyrażacie chęć niesienia tej szczególnej pomocy, zapytuję więc was: Czy chcecie codziennie modlić się za swoich rówieśników z krajów misyjnych nie znających jeszcze Pana Jezusa?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie swoje dobre uczynki ofiarować w intencji tych dzieci i misjonarzy, którzy im głoszą Pana Jezusa?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie część swoich drobnych oszczędności przeznaczać każdego miesiąca dla dzieci nie znających Pana Jezusa, głodnych, chorych, bezdomnych, nagich, opuszczonych i sprzedawanych w niewolę?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie coraz więcej dowiadywać się o krajach misyjnych przez czytanie czasopisma „Świat Misyjny”?

DZIECI:

Chcemy.

Drogie dzieci, Pan Jezus, któremu pragniecie służyć poprzez niesienie pomocy misjonarzom i dzieciom z krajów misyjnych, niech umocni wasze dobre postanowienia i udzieli swej łaski do wytrwania w nich. Amen.

Bóg w Trójcy Jedyny niech wspomaga rodziców tych dzieci i zebranych tutaj wiernych, aby swoją modlitwą, słowem i świadectwem życia pomagali wytrwać im w powziętych postanowieniach, a przez to stać się radością i nadzieją Kościoła misyjnego. Amen.

OFIARY PDMD

W roku 2014 polskie dzieci należące do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci zebrały 1 747 941,83 zł

Ofiary z ich osobistych wyrzeczeń – 231 899,89 zł (z 39 diecezji)

Ofiary z I Komunii Świętej – 624 434,51 zł (z 31 diecezji)

Ofiary z „Kolędników Misyjnych” – 891 607,43 zł (z 42 diecezji)

Sekretariat Generalny PDMD w Rzymie wskazał projekty oraz kraje, do których zostały przekazane ofiary:

Burundi – 12 projektów

Kenia – 7 projektów

Nigeria – 5 projektów

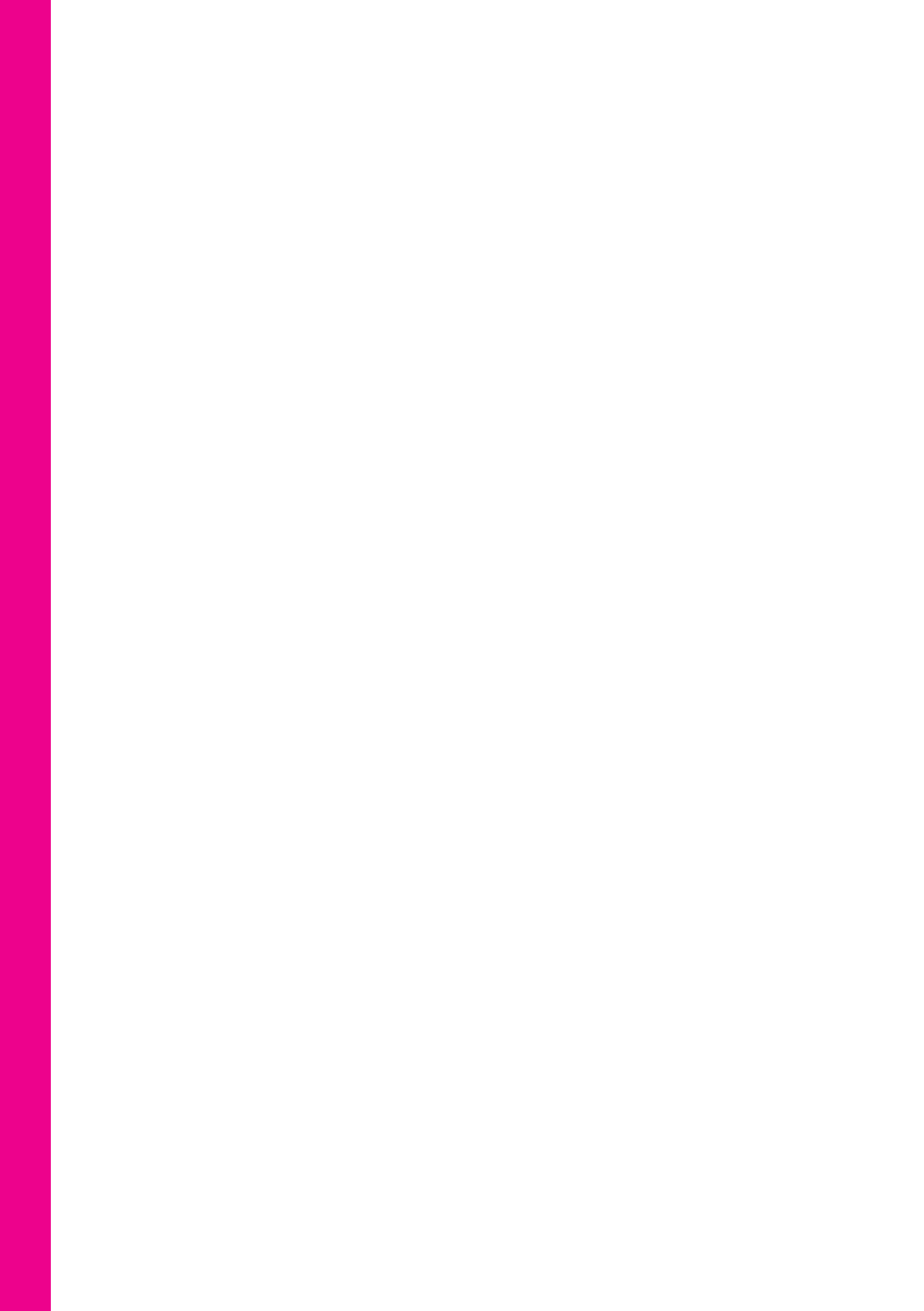
Zambia – 11 projektów

Haiti – 6 projektów

Indie – 13 projektów

Myanmar (dawna Birma) – 14 projektów

RAZEM – 68 projektów

STATYSTYKA MISYJNA

1. POLSCY MISJONARZE W ŚWIECIE

Dane Komisji Episkopatu ds. Misji z 3 czerwca 2015 r.

Polscy misjonarze na poszczególnych kontynentach

Najwięcej polskich misjonarzy, podobnie jak w ubiegłych latach, pracuje w Afryce – 840. Kraje, w których znajduje się najwięcej polskich misjonarzy, to: Kamerun – 124, Zambia – 78, Tanzania – 65, Madagaskar – 60, Demokratyczna Republika Konga i Republika Południowej Afryki – po 47, Rwanda – 41, Kenia – 38 i Republika Środkowoafrykańska – 33.

W Ameryce Południowej i Środkowej pracuje 804 misjonek i misjonarzy z Polski. Krajami, w których jest najwięcej polskich misjonarzy, są: Brazylia – 260, Boliwia – 128, Argentyna – 124, Peru – 65, Ekwador – 41, Paragwaj – 38.

W Ameryce Północnej posługuje 18 polskich misjonarzy.

W Azji jest 332 polskich misjonarzy. Najwięcej pracuje w Kazachstanie – 114, Izraelu – 56, w Japonii – 31 i na Filipinach – 30.

W Oceanii pracuje 71 misjonarzy: większość w Papui-Nowej Gwinei – 67.

Kontynent	Księża diecezjalni	Misjonarze świeccy	Siostry zakonne	Zakonnicy	Razem
Afryka	80	31	355	374	840
Ameryka Płd. i Środkowa	170	22	167	445	804
Ameryka Pn.	7	-	1	10	18
Azja	44	7	131	150	332
Oceania	13	1	7	50	71
Razem	314	61	661	1029	2065

Pierwsze wyjazdy polskich misjonarzy w roku 2014

W 2014 r. pracę na misjach rozpoczęło 70 polskich misjonek i misjonarzy.

	Afryka	Ameryka	Azja	Oceania	Razem
Zakonnicy	7	7	5	1	20
Siostry zakonne	8	7	5	-	20
Księża diecezjalni	2	10	3	-	15
Misjonarze świeccy	9	4	2	-	15
Razem	26	28	15	1	70

Misjonarze z Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie

Centrum Formacji Misyjnej w roku 2014/2015 przygotowywało do wyjazdu 30 misjonarzy. Wśród nich było 13 księży diecezjalnych, 12 siostr zakonnych, 4 osoby świeckie i brat zakonny.

	Księża diecezjalni	Misjonarze świeccy	Siostry zakonne	Zakonnicy	Razem
Afryka	8	3	5	-	16
Ameryka	5	1	7	1	14
Azja	-	-	-	-	-
Oceania	-	-	-	-	-
Europa	-	-	-	-	-
Razem	13	4	12	1	30

Nowi polscy misjonarze w 2015 r.

W niedzielę 26 kwietnia 2015 r. w Gnieźnie, podczas obchodów ku czci św. Wojciecha, 35 nowych misjonek i misjonarzy otrzymało

krzyże misyjne z rąk abp. Celestino Migliore, nuncjusza apostolskiego w Polsce. Zostali oni posłani na misje do 20 krajów świata: Belize (1), Boliwia (5), Botswana (1), Burundi (1), Dżibuti (1), Etiopia (1), Jamajka (1), Kamerun (3), Kaukaz (2), Kazachstan (1), Kolumbia (1), Kongo Brazzaville (1), Kuba (4), Madagaskar (1), Paragwaj (1), Peru (1), Republika Środkowoafrykańska (3), Sierra Leone (1), Tanzania (3), Zambia (2). Wśród nowych misjonarzy jest 16 sióstr zakonnych, 12 kapłanów (1 zakonny), 4 osoby świeckie, 2 diakonów i 1 brat zakonny. Pochodzą z 26 diecezji.

Ze szczegółową listą misjonarzy można zapoznać się na stronie internetowej Papieskich Dzieł Misyjnych: www.missio.org.pl.

Polscy biskupi misyjni

W szeregach polskich misjonarzy jest 24 biskupów: w Ameryce Płd. i Środkowej – 12, w Ameryce Północnej – 1, w Afryce – 6, w Azji – 3, w Oceanii – 2.

Ameryka Płd. i Środkowa

- bp Józef Słaby CSSR – Argentyna (prałatura terytorialna Esquel)
- bp Wiesław Śpiewak CR – Bermudy (Hamilton)
- bp Krzysztof Białasik SVD – Boliwia (Oruro)
- bp Stanisław Dowłasiewicz OFM Conv – Boliwia (Santa Cruz de la Sierra)
- bp Bonifacy Antoni Reimann OFM – Boliwia (Ñuflo de Chávez)
- bp Janusz Danecki OFM Conv – Brazylia (Campo Grande)
- bp Jan Kot OMI – Brazylia (Zé-Doca)
- bp Romuald Maciej Kujawski – Brazylia (Porto Nacional)
- bp Marian Marek Piątek CSSR – Brazylia (Coari)
- bp Czesław Stanula CSSR – Brazylia (Itabuna)
- bp Jan Wilk OFM Conv – Brazylia (Anapolis)
- bp Edward Zielski – Brazylia (Campo Maior)

Ameryka Północna

- bp Wiesław Krótki OMI – Kanada (Churchill – Zatoka Hudsona)

Afryka

- bp Eugeniusz Jureczko OMI – Kamerun (Yokadouma)
- bp Jan Ozga – Kamerun (Doumé-Abong-Mbang)
- bp Zygmunt Robaszkiewicz MSF – Madagaskar (Morombe)
- bp Stanisław Dziuba OSPPE – Republika Południowej Afryki

(Umzimkulu)

- bp Adam Musiałek SCJ – Republika Południowej Afryki (De Aar)

– bp Tadeusz Kusy OFM – Republika Środkowoafrykańska (Kaga-Bandoro)

Azja

- abp Tomasz Peta – Kazachstan (Astana)
- bp senior Janusz Kaleta – Kazachstan (Karaganda)
- bp Jerzy Maculewicz OFM Conv – Uzbekistan (Taszkient)

Oceania

- bp Józef Roszyński SVD – Papua-Nowa Gwinea (Wewak)
- abp senior Wilhelm Kurtz SVD – Papua-Nowa Gwinea (Madang)

2. STATYSTYKA KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO NA ŚWIECIE

Z okazji Światowego Dnia Misyjnego – 19 października 2014 r. – Agencja *Fides* zaprezentowała wybrane statystyki Kościoła katolickiego w świecie. Tabele pochodzą z „Rocznika Statystycznego Kościoła” (dane z 31 grudnia 2012 r.) i dotyczą członków Kościoła, struktur duszpasterskich, a także działalności w dziedzinie zdrowia, pomocy społecznej i edukacji. W nawiasach podana jest zmiana względem roku poprzedniego: wzrost (+) lub spadek (-).

Ludność świata

Na dzień 31 grudnia 2012 r. liczba ludności wynosiła 7 023 377 000 – ze wzrostem o 90 067 000 względem roku poprzedniego. Wzrost ponownie dotyczył wszystkich kontynentów: Azji (+ 51 473 000), Afryki (+ 26 664 000), Ameryki (+ 8 639 000), Europy (+ 2 977 000) i Oceanii (+ 314 000).

Katolicy

Na ten sam dzień liczba katolików wynosiła 1 228 621 000 – ze wzrostem o 15 030 000 względem roku poprzedniego. Wzrost dotyczył wszystkich kontynentów: Ameryki (+ 6 509 000) i Afryki (+ 4 920 000), Azji (+ 2 403 000), Europy (+ 1 122 000) oraz Oceanii (+ 76 000). Procentowo liczba katolików zmalała o 0,01% i wyniosła 17,49% ogółu ludności. Jeśli chodzi o poszczególne kontynenty, to odnotowano wzrost w Ameryce (+ 0,12%) oraz w Azji (+ 0,01%), natomiast spadek w Europie (- 0,01%) i Oceanii (- 0,02%). W Afryce nie odnotowano zmian procentowych.

Liczba mieszkańców i katolików na jednego kapłana

Liczba mieszkańców przypadająca na jednego kapłana wzrosła o 178, osiągając 13 572. Na poszczególnych kontynentach przedstawia

się następująco: wzrost w Ameryce (+ 76), Europie (+ 63) i Oceanii (+ 199), spadek zaś w Afryce (- 49) i w Azji (- 365).

Liczba katolików na kapłana wzrosła o 29 osób, dochodząc do 2965. Wzrost został odnotowany w Ameryce (+ 56), w Europie (+ 17) i w Oceanii (+ 50), a spadek w Azji (-12) oraz w Afryce (- 11).

Jednostki administracji kościelnej i stacje misyjne

Liczba jednostek administracji kościelnej wzrosła o 2 względem roku poprzedniego, dochodząc do 2981 wraz z nowymi jednostkami utworzonymi w Afryce (+ 2) i w Ameryce (+ 1), podczas gdy ubytek odnotowano w Azji (- 1).

Liczba stacji misyjnych z kapłanem wynosiła 1847 (o 65 więcej niż w roku poprzednim). Ich wzrost odnotowano w Ameryce (+ 31), Azji (+ 51) i Oceanii (+ 11), zaś spadek w Afryce (- 23) i w Europie (- 5).

Biskupi

Liczba biskupów wzrosła o 1, osiągając ogółem 5133. Powtórzyła się sytuacja z ubiegłych lat – wzrosła liczba biskupów diecezjalnych, natomiast spadła liczba biskupów zakonnych. Liczba biskupów diecezjalnych wynosiła 3917 (o 11 więcej niż w roku poprzednim), a biskupów zakonnych 1216 (o 10 mniej). Wzrost liczby biskupów diecezjalnych dotyczył Ameryki (+ 13), Azji (+ 6) i Oceanii (+ 2), zaś jej spadek nastąpił w Afryce (- 2) i w Europie (- 8). Liczba biskupów zakonnych wzrosła jedynie w Europie (+ 4), natomiast zmalała w Afryce (- 2), w Ameryce (- 8), w Azji (- 3) i w Oceanii (- 1).

Kapłani

Ogólna liczba kapłanów na świecie wzrosła o 895 w stosunku do poprzedniego roku, osiągając 414 313. Kontynentem, na którym ponownie odnotowano spadek, była Europa (- 1375). Mniejszy spadek zarejestrowano również w Ameryce (- 90) oraz w Oceanii (- 80), pod-

czas gdy wzrost miał miejsce w Afryce (+ 1076) i w Azji (+ 1364).

Liczba kapłanów diecezjalnych wzrosła o 1215, dochodząc do 279 561. Wzrost odnotowano w Afryce (+ 907), Ameryce (+ 387) i w Azji (+ 596), a spadek w Europie (- 633) i Oceanii (- 42).

Liczba kapłanów zakonnych spadła ogółem o 320 i wynosiła 134 752. W ostatnich latach tendencje wzrostowe są w Afryce (+ 169) i w Azji (+ 768), podczas gdy spadki dotyczą Ameryki (- 477), Europy (- 742) i Oceanii (- 38).

Diakoni stali

Liczba diakonów stałych w świecie wzrosła o 1190 i ogółem wynosiła 42 104. Po raz kolejny największy wzrost odnotowano w Ameryce (+ 938) i w Europie (+ 307), zaś spadek nastąpił w Afryce (- 2), Azji (- 37) i Oceanii (- 16).

Ogólna liczba diakonów stałych diecezjalnych wynosiła 41 566, ze wzrostem o 1296. Zwyżka dotyczyła Ameryki (+ 965), Europy (+ 348) i Oceanii (+ 11), natomiast spadek Afryki (- 2) i Azji (- 26).

Ogólna liczba diakonów stałych zakonnych wynosiła 538, ze spadkiem o 106 względem poprzedniego roku. Spadek dotyczył Ameryki (- 27), Azji (- 11), Europy (- 41) i Oceanii (- 27). W Afryce nie odnotowano zmiany.

Bracia zakonnici i siostry zakonne

Liczba braci zakonnych wzrosła o 229 i wyniosła 55 314. Wzrost dotyczył Azji (+ 138), Europy (+ 137), Afryki (+ 53) i Oceanii (+ 81), a spadek Ameryki (- 181).

Ponownie zarejestrowano spadek liczby siostr zakonnych (- 10 677), których liczba ogółem wyniosła 702 529. Zwyżka dotyczyła Azji (+ 2167) i Afryki (+ 727), a spadek Europy (- 9051), Ameryki (- 4288) i Oceanii (- 232).

Instytuty świeckie

Liczba członków męskich instytutów świeckich wyniosła 771 (wzrost o 58 osób). Na poziomie kontynentalnym odnotowano wzrost w Ameryce (+ 28), Azji (+ 21), Europie (+ 7) i w Afryce (+ 2). W Oceanii liczba nie uległa zmianie.

Liczba powołań do żeńskich instytutów świeckich wzrosła o 138 osób (ogółem 24 702 członkinie). Ich liczba wzrosła w Ameryce (+ 225), Azji (+ 74) i Afryce (+ 37), zmalała natomiast w Europie (- 196) i Oceanii (- 2).

Misjonarze świeccy i katecheci

Liczba misjonarzy świeckich wyniosła 362 488, a zatem spadła o 19 234. Wzrost dotyczył Azji (+ 324) i Europy (+ 71), a spadek Ameryki (- 18 794), Afryki (- 578) i Oceanii (- 257).

Liczba katechetów wzrosła o 45 408 i wyniosła 3 170 643. Znaczny wzrost dotyczył jedynie Azji (+ 61 913), natomiast spadki odnotowano na pozostałych kontynentach: w Afryce (- 7254), Europie (- 4341), Ameryce (- 4090) i Oceanii (- 820).

Klerycy seminariów wyższych

W 2012 roku o 565 zmniejszyła się liczba kleryków wyższych seminariów diecezjalnych i zakonnych, dając ogółem liczbę 120 051. Wzrost dotyczył Afryki (+ 245), Azji (+ 179) i Oceanii (+ 3), podczas gdy spadek odnotowano w Ameryce (- 624) i w Europie (- 368).

Liczba kleryków wyższych seminariów diecezjalnych wynosiła 71 989 (- 288), a seminariów zakonnych 48 062 (- 277).

Wzrost liczby kleryków diecezjalnych dotyczył jedynie Afryki (+ 330), a spadek odnotowano w Europie (- 306), Ameryce (- 278), Oceanii (- 23) i Azji (- 11).

Wzrost liczby kleryków zakonnych miał miejsce w Azji (+ 190) i Oceanii (+ 26), podczas gdy spadek nastąpił w Ameryce (- 346), Afryce (- 85) i Europie (- 62).

Klerycy seminariów niższych

Ogólna liczba kleryków seminariów niższych, diecezjalnych i zakonnych, wzrosła o 173 osoby i osiągnęła 102 703. Wzrost odnotowano w Azji (+ 381) i Ameryce (+ 68), a spadek w Afryce (- 161), Europie (- 97) i Oceanii (- 18).

Ogólna liczba kleryków seminariów niższych diecezjalnych wynosiła 79 954 (+ 604), a zakonnych 22 749 (- 431).

Pośród kleryków seminariów niższych diecezjalnych zanotowano spadek w Europie (- 211) i Oceanii (- 13), a wzrost w Afryce (+ 278), Ameryce (+ 196) i Azji (+ 354).

Liczba kleryków seminariów niższych zakonnych wzrosła w Europie (+ 114) i Azji (+ 27), a zmalała w Afryce (- 439), Ameryce (- 128) i Oceanii (- 5).

Instytucje oświatowe i wychowawcze

W dziedzinie oświaty i wychowania Kościół katolicki kieruje w świecie 71 188 przedszkolami dla 6 728 670 dzieci, 95 246 szkołami podstawowymi dla 32 299 699 uczniów oraz 43 783 szkołami średnimi dla 18 879 237 uczniów. Natomiast w katolickich szkołach wyższych uczy się 2 381 337 młodych ludzi, a na uniwersytetach studiuje 3 103 072 studentów.

Ośrodki charytatywne i ośrodki pomocy

Kierowanych przez Kościół ośrodków charytatywnych i ośrodków pomocy było na świecie 115 352. Obejmowały one: 5167 szpitali (- 268), najwięcej w Ameryce (1493) i Afryce (1298); 17 322 przychodnie (- 202), z największą ich liczbą w Afryce (5256), Ameryce (5137) i Azji (3760); 648 leprozoriów (+ 81) – głównie w Azji (322) i w Afryce (229); 15 699 (- 85) domów dla osób starszych, chronicznie chorych i niepełnosprawnych, najwięcej w Europie (8200) i Ameryce (3815); 10 124 sierocińce (- 410), z czego około jednej trzeciej w Azji (3980); 11 596

światlic dla dzieci (+ 4); 14 744 poradnie małżeńskie, w dużej mierze w Europie (6173) i w Ameryce (5636); 3663 centra edukacji i reedukacji społecznej oraz 36 389 innych instytucji.

Jednostki administracji kościelnej podlegające Kongregacji Ewangelizacji Narodów (terytoria misyjne)

Ogólna liczba terytoriów misyjnych podlegających Kongregacji Ewangelizacji Narodów na dzień 8 października 2014 r. wynosiła 1109, a zatem wzrosła o 1 terytorium (w Afryce) względem roku 2013. Większość z nich znajduje się w Afryce (507) i Azji (476). W Ameryce jest ich 80, a w Oceanii 46.

TABELE STATYSTYCZNE

Tabele są wyciągiem z Rocznika Statystycznego Kościoła (dane z 31 grudnia 2012 r.), opracowanego przez Agencję Fides. W nawiasach zaznaczono zmiany: wzrost (+) lub spadek (-) względem roku poprzedniego.

Liczba ludności świata i katolików

Kontynent	Ludność	Katolicy	Procent katolików
Afryka	1 066 140 000 (+ 26 664 000)	198 587 000 (+ 4 920 000)	18,63%
Ameryka	946 971 000 (+ 8 639 000)	598 819 000 (+ 6 509 000)	63,24% (+ 0,12)
Azja	4 254 259 000 (+ 51 473 000)	134 641 000 (+ 2 403 000)	3,16% (+ 0,01)
Europa	718 706 000 (+ 2 977 000)	286 868 000 (+ 1 122 000)	39,91% (- 0,01)
Oceania	37 301 000 (+ 314 000)	9 706 000 (+ 76 000)	26,04% (- 0,02)
Ogółem	7 023 377 000 (+ 90 067 000)	1 228 621 000 (+ 15 030 000)	17,49% (- 0,01)

Liczba mieszkańców i katolików przypadająca na kapłana

Kontynent	Liczba mieszkańców na kapłana	Liczba katolików na kapłana
Afryka	26 565 (- 49)	4948 (- 11)
Ameryka	7704 (+ 76)	4871 (+ 56)
Azja	47 531 (- 365)	2242 (- 12)
Europa	3854 (+ 63)	1538 (+ 17)
Oceania	7897 (+ 199)	2054 (+ 50)
Ogółem	13 572 (+ 178)	2965 (+ 29)

Jednostki administracji kościelnej i stacje misyjne

Kontynent	Jednostki administracji kościelnej	Stacje misyjne z kapłanem	Stacje misyjne bez kapłana
Afryka	534 (+ 2)	528 (- 23)	73 936 (+ 1152)
Ameryka	1083 (+ 1)	498 (+ 31)	15 433 (- 2038)
Azja	533 (- 1)	705 (+ 51)	40 797 (+ 433)
Europa	751	81 (- 5)	107 (- 4)
Oceania	80	35 (+ 11)	522 (- 201)
Ogółem	2981 (+ 2)	1847 (+ 65)	130 795 (- 658)

Biskupi

Kontynent	Biskupi ogółem	Biskupi diecezjalni	Biskupi zakonni
Afryka	700 (- 4)	506 (- 2)	194 (- 2)
Ameryka	1919 (+ 5)	1369 (+ 13)	550 (- 8)
Azja	766 (+ 3)	576 (+ 6)	190 (- 3)
Europa	1612 (- 4)	1377 (- 8)	235 (+ 4)
Oceania	136 (+ 1)	89 (+ 2)	47 (- 1)
Ogółem	5133 (+ 1)	3917 (+ 11)	1216 (- 10)

Kapłani

Kontynent	Kapłani ogółem	Kapłani diecezjalni	Kapłani zakonni
Afryka	40 133 (+ 1076)	27 493 (+ 907)	12 640 (+ 169)
Ameryka	122 924 (- 90)	82 864 (+ 387)	40 060 (- 477)
Azja	60 042 (+ 1364)	34 731 (+ 596)	25 311 (+ 768)
Europa	186 489 (- 1375)	131 742 (- 633)	54 747 (- 742)
Oceania	4725 (- 80)	2731 (- 42)	1994 (- 38)
Ogółem	414 313 (+ 895)	279 561 (+ 1215)	134 752 (- 320)

Diakoni stali

Kontynent	Diakoni stali ogółem	Diakoni stali diecezjalni	Diakoni stali zakonni
Afryka	419 (- 2)	387 (- 2)	32
Ameryka	27 258 (+ 938)	27 096 (+ 965)	162 (- 27)
Azja	230 (-37)	178 (- 26)	52 (- 11)
Europa	13 826 (+ 307)	13 535 (+ 348)	291 (- 41)
Oceania	371 (- 16)	370 (+ 11)	1 (- 27)
Ogółem	42 104 (+ 1190)	41 566 (+ 1296)	538 (- 106)

Bracia zakonni i siostry zakonne

Kontynent	Bracia zakonni	Siostry zakonne
Afryka	8645 (+ 53)	68 590 (+ 727)
Ameryka	15 953 (- 180)	186 395 (- 4288)
Azja	11 688 (+ 138)	169 590 (+ 2167)
Europa	17 574 (+ 137)	269 532 (- 9051)
Oceania	1454 (+ 81)	8422 (- 232)
Ogółem	55 314 (+ 229)	702 529 (- 10 677)

Członkowie instytutów świeckich

Kontynent	Członkowie męskich instytutów świeckich	Członkowie żeńskich instytutów świeckich
Afryka	77 (+ 2)	851 (+ 37)
Ameryka	254 (+ 28)	5975 (+ 225)
Azja	72 (+ 21)	1839 (+ 74)
Europa	367 (+ 7)	15 993 (- 196)
Oceania	1	44 (- 2)
Ogółem	771 (+ 58)	24 702 (+ 138)

Misjonarze świeccy, katecheci

Kontynent	Misjonarze świeccy	Katecheci
Afryka	7195 (- 578)	393 580 (- 7254)
Ameryka	317 403 (- 18 794)	1 846 107 (- 4090)
Azja	31 344 (+ 324)	365 720 (+ 61 913)
Europa	6456 (+ 71)	549 878 (- 4341)
Oceania	90 (- 257)	15 358 (- 820)
Ogółem	362 488 (- 19 234)	3 170 643 (+ 45 408)

Klerycy seminariów wyższych – diecezjalnych i zakonnych

Kontynent	Klerycy seminariów wyższych ogółem	Klerycy seminariów wyższych diecezjalnych	Klerycy seminariów wyższych zakonnych
Afryka	27 728 (+ 245)	18 713 (+ 330)	9015 (- 85)
Ameryka	35 841 (- 624)	23 998 (- 278)	11 843 (- 346)
Azja	35 476 (+ 179)	16 321 (- 11)	19 155 (+ 190)
Europa	19 928 (- 368)	12 274 (- 306)	7654 (- 62)
Oceania	1078 (+ 3)	683 (- 23)	395 (+ 26)
Ogółem	120 051 (- 565)	71 989 (- 288)	48 062 (- 277)

Klerycy seminariów niższych – diecezjalnych i zakonnych

Kontynent	Klerycy seminariów niższych ogółem	Klerycy seminariów niższych diecezjalnych	Klerycy seminariów niższych zakonnych
Afryka	53 085 (- 161)	47 295 (+ 278)	5790 (- 439)
Ameryka	13 965 (+ 68)	10 307 (+ 196)	3658 (- 128)
Azja	25 065 (+ 381)	16 074 (+ 354)	8991 (+ 27)
Europa	10 353 (- 97)	6096 (- 211)	4257 (+ 114)
Oceania	235 (- 18)	182 (- 13)	53 (- 5)
Ogółem	102 703 (+ 173)	79 954 (+ 604)	22 749 (- 431)

Szkoły i uczniowie

Kontynent	Przed-szkola	Dzieci w przedszkolach	Szkoły podstawowe	Uczniowie podstawowych	Szkoły średnie	Uczniowie szkół średnich	Uczniowie szkół wyższych	Studenci uniwersytetów
Afryka	14 711	1 444 069	36 613	16 472 059	12 060	5 241 057	83 298	177 395
Ameryka	17 052	1 382 068	23 195	6 521 866	10 965	3 738 541	740 940	2 210 730
Azja	14 064	1 875 272	16 097	5 675 312	10 450	5 801 336	1 275 864	416 918
Europa	23 959	1 954 799	15 884	2 939 700	9633	3 660 559	273 428	277 691
Oceania	1402	72 462	3457	690 732	675	427 744	7807	20 338
Ogółem	71 188	6 728 670	95 246	32 299 669	43 783	18 869 237	2 381 337	3 103 072

Ośrodki zdrowia, pomocy i charytatywne

Kontynent	Szpitale	Przychodnie	Leprozoria	Domy dla osób starszych, chronicznie chorych, niepełnosprawnych	Sierocińce	Świetlice dla dzieci	Poradnie małżeńskie	Centra edukacji i re-educacji	Inne ośrodki
Afryka	1 298	5 256	229	632	1 398	2 099	1 728	223	2 556
Ameryka	1 493	5 137	72	3 815	2 418	3 661	5 636	1 551	15 111
Azja	1 137	3 760	322	2 520	3 980	3 441	933	581	4 751
Europa	1 039	2 637	21	8 200	2 194	2 285	6 173	1 141	13 752
Oceania	200	532	4	537	134	110	274	167	219
Ogółem	5 167	17 322	648	15 699	10 124	11 596	14 744	3 663	36 389

Jednostki administracji kościelnej podlegające Kongregacji Ewangelizacji Narodów (terytoria misyjne) (na dzień 8 października 2014 r.)

Kontynent	AD	D	OT	WA	PA	M	AA	OP	OGÓŁEM
Afryka	91	388	-	22	2	1	-	3	507
Ameryka	7	27	-	43	1	2	-	-	80
Azja	76	338	1	17	34	3	5	2	476
Oceania	11	31	-	-	1	2	-	1	46
OGÓŁEM	185	784	1	82	38	8	5	6	1109

Legenda: archidiecezje (AD), diecezje (D), opactwa terytorialne (OT), wikariaty apostolskie (WA), prefektury apostolskie (PA), administracje apostolskie (AA), misje sui iuris (M), ordynariaty polowe (OP).